

Arrest

nr. 298 501 van 12 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 maart 2023 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 maart 2021 dient de verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op de Belgische ambassade te Kampala (Oeganda) een aanvraag in voor een visum type D (gezinshereniging) om zijn in België verblijvende echtgenote, T. T. Y., die in België als vluchteling werd erkend, te vervoegen.

Op 16 december 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D). Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd (RvV 8 juni 2022, nr. 273 783).

Op 7 maart 2023 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D). Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Nieuwe beslissing ten gevolge van de vernietiging van de beslissing van DVZ van 16/12/2021 door de Raad voor Vreemdelingebedwingingen op 08/06/2022, betekend op 10/06/2022.

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van H. G. Rufael, °xx/xx/1987 van Eritrese nationaliteit, om de echtgenote in België, T. T. Y., °xx/xx/1996 van Eritrese nationaliteit, te vervoegen.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 25/01/2015 in Eritrea werd afgesloten.

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn :

Betrokkenen huwden op 25/01/2015

Ze kenden mekaar sinds ze burens waren en kenden mekaar sinds hun kindertijd

De laatste keer dat ze mekaar zagen was in juni 2016, de dag dat mevrouw het land verliet

Betrokkenen woonden 1 jaar en 4 maanden samen

Betrokkene houden contact via Messenger en Emo en dit elke dag

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 03/11/2021 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In het advies van 11/12/2021 is de Procureur des Konings van mening dat uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijft dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. "Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren. Het huwelijk is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een gebonden levenslang gewilde leefgemeenschap doen ontstaan. Er dient dus onderzocht te worden of het afgesloten huwelijk tussen H. G. R., °xx/xx/1987, T. T. Y., °xx/xx/1996 voldoet aan deze bij wet gestelde vereiste. Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van hen samenlevingscontract of het gewoon samenwonen. Er mag dan ook van uitgegaan worden dat aanstaande huwelijkspartners nopens het afsluiten van een huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen", aldus de Procureur des Konings.

Dit advies is onder meer gebaseerd op :

Verblijfsvoordeel voor meneer : door nu de huwelijksakte aan te bieden, op een moment dat de vrouw in België verblijfsrecht geniet als erkend vluchteling is er een verblijfsvoordeel aan verbonden voor de man die momenteel in Kampala (Oeganda) blijkt te verblijven. Nu mevrouw verblijf heeft in België, ziet hij zijn kans om gezinshereniging aan te vragen.

Relatieverloop : het betrof een gearrangeerd huwelijk tussen 2 families uit 2 verschillende landelijke gemeenten in Eritrea, volgens mevrouw, terwijl meneer zegt ze mekaar al sinds hun kindertijd kennen.

Het huwelijk vond plaats op 25/01/2015. Ze zouden een jaar en 4 maanden, hebben samengewoond, maar meneer zat in het leger en was dus nagenoeg nooit thuis. Op een zeker ogenblik wilde meneer niet terug naar het leger en dook hij onder. Omdat de Eritrese overheid hierdoor mevrouw kwam lastigvallen, is ze uiteindelijk in juni 2016 uit Eritrea vertrokken richting Europa. In mei 2019 arriveerde ze in België om asiel aan te vragen. In maart 2020 werd ze als vluchteling erkend. Vervolgens verliet ook meneer Eritrea en ging hij naar Kampala in Oeganda om er de procedure gezinshereniging op te starten zoals zoveel Eritreeërs want intussen kunnen ze er verblijven als asielzoeker. Van een stabiel huwelijk is er dus nog

geen sprake geweest. Betrokkenen hebben mekaar al ruim 5 jaar niet meer gezien en zijn dus eigenlijk slechts vreemden t.o.v mekaar. Er was tussentijds ook nauwelijks tot geen contact, aangezien er in de Eritrese dorpen geen internet of telefonie beschikbaar is. Meneer heeft pas een GSM sinds 08/03/2021. Het is weinig realistisch dat dit huwelijk in België ineens in een duurzame levensgemeenschap zou resulteren.

Amper relatiebewijzen : ter staving van de relatie worden enkele geldtransfers voorgelegd, maar niet rechtstreeks gericht aan meneer maar aan iemand anders. Er zijn ook een pak chatgesprekken afgedrukt in het Tigrinya zodat de inhoud ervan niet kan worden nagegaan. De bewijzen dateren allemaal van die periode van de visumaanvraag. Er is niets dat wijst op een relatie voordien. Er zijn zelfs geen huwelijksfoto's of foto's waarop ze beiden te zien zijn.

Op basis van hogervermelde elementen is de Dienst Vreemdelingenzaken van mening dat art. 11, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 van toepassing is.

Art. 11. § 1 bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven : [...] 4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

De verzoeker vordert in het *petitum* van het verzoekschrift onder meer om "*als bewarende maatregel, in het geval de bestreden beslissing geannuleerd wordt, verwerende partij te bevelen een nieuwe beslissing te nemen binnen de maand na betekening van het arrest*".

De Raad erop dat artikel 44 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hoe dan ook vereist dat een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen wordt ingediend bij een afzonderlijk verzoekschrift, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Bovendien is noch in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), noch in het voormelde koninklijk besluit van 21 december 2006 voorzien dat de Raad bewarende maatregelen kan vorderen in geval van vernietiging van deze of gene beslissing.

4. Onderzoek van het beroep tot nietigverklaring

4.1. In een eerste middel beroept de verzoeker zich op een schending van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 12 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 10 t.e.m. 12bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 7, 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van de redelijkheidsverplichting en van de motiveringsplicht, het hoorrecht, het onpartijdigheidsbeginsel, het doeltreffendheidsbeginsel, de openbaarheid van bestuur, de transparantieplicht en de rechten van de verdediging als algemene rechtsbeginselen van de Unie.

4.1.1. Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“Toepasselijk recht:

Art. 10. § 1 Vw.:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven : (...)

4° (...)

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam. (...)”

Artikel 11, §1, eerste lid Vw.:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

(...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

(...)

4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.”

Art. 11, §1 Vw.:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

(...)

4° [2 ...]2 het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast.”

Art. 12bis Vw.:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

(...)

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Een omzendbrief van 17 juni 2009 verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt:

“1. Een cascadesysteem

De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, 10bis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen.

Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europese burger of een Belg betreft.

Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd.

De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld:

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft;

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. “andere geldige bewijzen”;

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband.

(...)

“a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de “andere bewijzen” De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan “andere bewijzen” die “geldig” moeten zijn, voorleggen. Het onderzoek van de “andere bewijzen” wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen. Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband. Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de “andere bewijzen” van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen. De documenten die door de vreemdeling als “andere geldige bewijzen” van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden zou misleiden. In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten. Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de “andere bewijzen” al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van “andere bewijzen” 1) “Andere bewijzen” van de afstammingsband [...]

2) “Andere bewijzen” van de huwelijksband of het partnerschap De “andere bewijzen” van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name : Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd; - Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid; - Religieuze akte; - Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;

- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte; - Vervangend vonnis; - enz.” De Raad wijst erop dat artikel 12bis, § 5, van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11, lid 2, van de richtlijn 2003/86/EG (zie in deze zin de memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, Parl.St. Kamer, 2005-2006, doc51K2478/001, 69). Deze bepaling luidt als volgt: “Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”

Europeesrechtelijke bepalingen:

Overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: “[d]e situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging.”

Artikel 5.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: “Het verzoek gaat vergezeld van documenten waaruit de gezinsband blijkt en documenten waaruit blijkt dat voldaan is aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 4 en 6 en, indien van toepassing, de artikelen 7 en 8, alsook van gewaarmerkte afschriften van de reisdocumenten van de gezinsleden.”

Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: “Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”

De Commissie verwijst in verband met de documenten die kunnen gevraagd worden naar de bijzondere situatie van vluchtelingen die gedwongen waren hun land te ontvluchten, en het feit dat dit betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst:

“Krachtens artikel 11 is artikel 5 van toepassing op de indiening en behandeling van het verzoek, onverminderd de afwijking met betrekking tot officiële bewijsstukken in artikel 11, lid 2. Krachtens artikel 5, lid 2, mogen lidstaten derhalve verzoeken om documenten waaruit de gezinsband blijkt, en desgewenst gesprekken houden en ander onderzoek verrichten, indien dat noodzakelijk wordt geacht. De bijzondere situatie van vluchtelingen die gedwongen waren hun land te ontvluchten betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.” (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 22).

De lidstaten hebben geen beoordelingsmarge om bij het ontbreken van officiële documenten andere bewijsmiddelen in ontvangst te nemen:

“In artikel 11, lid 2, wordt expliciet, zonder dat er sprake is van een beoordelingsmarge, bepaald dat een beslissing tot afwijzing van het verzoek niet louter gebaseerd kan zijn op het ontbreken van bewijsstukken en dat de lidstaten in dergelijke gevallen “ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een (...) gezinsband” in aanmerking moeten nemen. Aangezien dergelijke “andere bewijsmiddelen” moeten worden beoordeeld overeenkomstig het nationaal recht, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge. Wel moeten zij duidelijke regels vaststellen voor de vereisten inzake deze bewijsmiddelen. Voorbeelden van “andere bewijsmiddelen” voor het aantonen familiebanden zijn schriftelijke/mondelinge verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland. Deze verklaringen kunnen dan bijvoorbeeld worden bevestigd door ondersteunend bewijsmateriaal als documenten, audiovisueel materiaal, documenten of fysieke bewijsstukken (zoals diploma’s en afschriften van banktransacties) of kennis van specifieke feiten. Voor de individuele beoordeling bedoeld in artikel 17 moeten de lidstaten bij het beoordelen van de bewijsstukken die door de indiener zijn overgelegd, alle relevante factoren in aanmerking nemen, met inbegrip van leeftijd, geslacht, opleiding, achtergrond en sociale status alsook specifieke culturele aspecten. De Commissie meent dat indien er gerede twijfels bestaan nadat andere soorten bewijs zijn onderzocht, of er duidelijke aanwijzingen zijn dat er sprake is van fraude, als laatste middel DNA-tests kunnen worden gebruikt⁷². De Commissie is van mening dat de lidstaten in voorkomend geval de UNHCR-beginselen inzake DNA-tests in acht moeten nemen”. (Mededeling van de Commissie aan de

Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 23).

De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten. (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, p.22).

Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: "Following separation caused by forced displacement such as from persecution and war, family reunification is often the only way to ensure respect for a refugee's right to family unity. (...) It is with this in mind that UNHCR advocates for family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible." (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Refugee Family Reunification. UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC), februari 2012, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/4f55e1cf2.html>)

Art 16.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt:

"2. De lidstaten kunnen tevens het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of de

verblijfstitel van gezinsleden intrekken of weigeren te verlengen indien is vastgesteld dat:

- a) er valse of misleidende informatie is verstrekt, valse of vervalste documenten zijn gebruikt, of anderszins fraude is gepleegd of onwettige middelen zijn gebruikt;
- b) het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend tot stand is gebracht om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in een lidstaat te verkrijgen."

Artikel 16.4 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt:

"4. De lidstaten kunnen specifieke controles verrichten wanneer er gegronde vermoedens bestaan dat er sprake is van fraude of een schijnhuwelijk, -partnerschap of -adoptie, zoals bedoeld in lid 2. Er kunnen ook gerichte controles uitgevoerd worden bij de verlenging van de verblijfstitel van gezinsleden."

De Commissie geeft aan dat lidstaten enkel specifieke controles mogen verrichten wanneer er gegronde vermoedens bestaan van een schijnhuwelijk. Algemene controles zijn uit den boze:

"Overeenkomstig artikel 16, lid 4, kunnen de lidstaten specifieke controles verrichten wanneer er gegronde vermoedens bestaan dat er sprake is van fraude of een schijnhuwelijk, -partnerschap of -adoptie. Algemene controles van specifieke categorieën huwelijken, partnerschappen of adoptiezaken zijn echter niet toegestaan." (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg. 27).

De Commissie verwijst verder naar afdeling 4.2 van de richtsnoeren inzake de richtlijn vrij verkeer van 2009 als uitgangspunt voor de definities (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 27).

Uit die Mededeling blijkt dat een huwelijk slechts een schijnhuwelijk kan zijn indien het enige doel van het huwelijk een verblijfsvoordeel was en dat de kwaliteit van de relatie er verder niets toe doet:

"4.2. Schijnhuwelijken

In overweging 28 van de richtlijn worden schijnhuwelijken omschreven als huwelijken die zijn aangegaan met als enig doel het in de richtlijn neergelegde recht van vrij verkeer en verblijf te kunnen genieten, waarop anders geen aanspraak zou kunnen worden gemaakt. Een huwelijk kan niet als een schijnhuwelijk worden beschouwd louter omdat het een immigratievoordeel of enig ander voordeel oplevert. De kwaliteit van de relatie is irrelevant voor de toepassing van artikel 35." (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad van 2 juli 2009 inzake richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, COM(2009) 313 definitief, blz. 15-17)

Verder verwijst de Commissie naar de handleiding schijnhuwelijken die betrekking heeft op schijnhuwelijken tussen EU-burgers en onderdanen van derde landen in het licht van het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, om ook voor gezinshereniging met derdelanders als richtsnoer te fungeren, in het bijzonder op het gebied van onderzoeksinstrumenten en –technieken en grensoverschrijdende samenwerking (zie Handboek van de Europese Commissie om schijnhuwelijken beter te bestrijden, van 26 september 2014, https://www.agii.be/sites/default/files/bestanden/handboek_commissie_strijd_schijnhuwelijken_20140926.pdf).

Daaruit blijkt dat om van een schijnhuwelijk te spreken er op zijn minst sprake moet zijn van artificieel gedrag, de wil te bedriegen voordat, en op het moment dat, beide partijen in het huwelijk treden. Als een huwelijk oprecht begint maar later de wil tot een duurzame relatie verdwijnt is het geen schijnhuwelijk. Het enige doel van het huwelijk moet zijn om een verblijfsvoordeel te krijgen. Het loutere feit dat een huwelijk een verblijfsvoordeel oplevert maakt het geen schijnhuwelijk.

“Artificial conduct Firstly, the conduct, through which EU law is abused, must be artificial in the sense that it is a feigned imitation, lacking naturalness, sincerity or spontaneity. When it comes to marriages of convenience, the abusive conduct is linked to the absence of intention of the married couple to create a family as a married couple and to lead a genuine marital life.

The abusive character of marriages of convenience is represented by mala fide of the spouses¹³ prior to and at the moment they enter into the marriage.

Marriages which started off as genuine marriages but later descended into something that is merely of form should not be considered as marriages of convenience even where a marriage that would otherwise have been terminated by divorce is maintained for the sole purpose of continuing to confer on the non-EU spouse a right of residence under EU law on free movement of EU citizens.

Sole purpose The abusive conduct must be made with the purpose of obtaining the right of free movement and residence under EU law. As the notion of "sole purpose" is an autonomous concept of EU law, it must be interpreted according to EU law, taking into account primarily the purpose of this concept in the wider context of the fundamental freedom to move and the fight against abuse. Therefore, the notion of "sole purpose" should not be interpreted literally (as being the unique or exclusive purpose) but rather as meaning that the objective to obtain the right of entry and residence must be the predominant purpose of the abusive conduct. A conduct aimed at abusively acquiring more than one unfair advantage (such as, in addition to the right of residence, a tax advantage) may also be considered as abusive. On the other hand, a marriage cannot be considered as a marriage of convenience simply because it brings an immigration advantage, or indeed any other advantage (for example the right to a particular surname, location-related allowances, tax advantages or entitlement to social housing for married couples).” (Handboek van de Europese Commissie om schijnhuwelijken beter te bestrijden, van 26 september 2014, https://www.agii.be/sites/default/files/bestanden/handboek_commissie_strijd_schijnhuwelijken_20140926.pdf)

Artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn voorziet in een individualiseringsplicht: “In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

De Commissie geeft aan hoe belangrijk die individualiseringsplicht is:

“De lidstaten moeten het evenredigheidsbeginsel toepassen bij de beoordeling van een bepaald verzoek. Overeenkomstig artikel 6, lid 2, tweede alinea, moeten de lidstaten bij de besluitvorming de specifieke omstandigheden van een individueel geval (artikel 17) en de ernst van de inbreuk of het soort inbreuk op de openbare orde of de openbare veiligheid in overweging nemen, of het risico dat van de indiener uitgaat. Overeenkomstig overweging 14 mag gezinshereniging ook alleen om gemotiveerde redenen worden geweigerd.” (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg.11)

“De Commissie benadrukt dat de bepalingen in hoofdstuk V moeten worden gelezen in het licht van de beginselen die zijn opgenomen in artikel 5, lid 5, en artikel 17. Bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging door vluchtelingen moeten de lidstaten derhalve in ieder individueel geval alle betrokken belangen op evenwichtige en redelijke wijze beoordelen en daarbij terdege rekening houden met de belangen van kinderen⁷⁰. Een factor mag afzonderlijk niet automatisch tot een beslissing leiden, maar dient altijd in aanmerking worden genomen als een van de relevante elementen⁷¹.” ((Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg. 22).

“Voor de individuele beoordeling bedoeld in artikel 17 moeten de lidstaten bij het beoordelen van de bewijsstukken die door de indiener zijn overgelegd, alle relevante factoren in aanmerking nemen, met inbegrip van leeftijd, geslacht, opleiding, achtergrond en sociale status alsook specifieke culturele aspecten. De Commissie meent dat indien er gerede twijfels bestaan nadat andere soorten bewijs zijn onderzocht, of er duidelijke aanwijzingen zijn dat er sprake is van fraude, als laatste middel DNA-tests kunnen worden gebruikt⁷². De Commissie is van mening dat de lidstaten in voorkomend geval de UNHCR-beginselen inzake DNA-tests in acht moeten nemen⁷³” ((Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 23)

De Commissie heeft zelfs een heel onderdeel van de Mededeling gewijd aan de individualiseringsplicht:

“Volgens het HvJ moeten de lidstaten zowel bij de tenuitvoerlegging van Richtlijn 2003/86/EG als bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen maken (zaken C-356/11 en C-357/11, O. & S., 6 december 2012, punt 81). Het HvJ is daarnaast van oordeel dat artikel 17 de lidstaten ertoe verplicht om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren te maken. Deze verplichting geldt ook wanneer de lidstaten gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid te verzoeken om bewijs dat aan bepaalde voorwaarden is voldaan (bv. inzake huisvesting, ziektekostenverzekering en inkomsten, overeenkomstig artikel 7), bij het nagaan of een kind dat ouder is dan 12 jaar en zelfstandig in de lidstaat aankomt, aan een voorwaarde voor integratie voldoet (artikel 4, lid 1, in fine), wanneer een kind dat ouder is dan 15 jaar een aanvraag indient (artikel 4, lid 6), of wanneer een minimumleeftijd voor echtgenoten geldt (artikel 4, lid 5). Afzonderlijk kan geen van deze factoren automatisch tot een beslissing leiden; er dient rekening te worden gehouden met alle relevante factoren (zaak C-540/03, Europees Parlement tegen Raad van de Europese Unie, 27 juni 2006, punten 66, 87, 88, 99 en 100.). Voorbeelden van andere factoren zijn de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, de duur van zijn verblijf in de lidstaat, familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst, levensomstandigheden in het land van herkomst, de leeftijd van de betrokken kinderen, het feit dat een gezinslid in de lidstaat is geboren en/of opgegroeid, economische, culturele en sociale banden in de lidstaat, de afhankelijkheid van gezinsleden en de bescherming van huwelijken en/of gezinsbanden.

De lidstaten hebben een ruime beoordelingsmarge wanneer zij de relevante factoren in elk individueel geval terdege in aanmerking nemen. Ze zijn echter wel gebonden aan de beginselen van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie inzake eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven en de relevante jurisprudentie van het Europees Hof voor de rechten van de mens en het HvJ. De volgende beginselen moeten worden geëerbiedigd: alle individuele omstandigheden van een geval moeten worden geïdentificeerd en het gewicht dat aan individuele respectievelijk openbare belangen wordt gehecht, moet in soortgelijke gevallen vergelijkbaar zijn. Er moet sprake zijn van een redelijke en evenredige balans tussen de relevante individuele en openbare belangen. De lidstaten moeten expliciet vermelden waarom zij een verzoek afwijzen.” ((Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg. 28-29)

In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie C-635/17 van 13 maart 2019, wordt het volgende gesteld:

“Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken” moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in

aanmerking neemt". Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht". [...] Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren". Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen. Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan. Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen. Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen".

De grondrechten maken integrerend deel uit van de algemene rechtsbeginselen waarvan het Hof de eerbiediging verzekert. Het Hof laat zich daarbij leiden door de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten alsmede door de aanwijzingen die te vinden zijn in de internationale rechtsinstrumenten inzake de bescherming van de rechten van de mens waaraan de lidstaten hebben meegewerkt of waarbij zij zich hebben aangesloten (zie met name arrest van 6 maart 2001, Connolly/Commissie, C-274/99 P, Jurispr. blz. I 1611, punt 37; arrest van 18 december 2008, zaak C-349/07, Sopropé – Organizações de Calçado Lda tegen Fazenda Pública, pnt. 33).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82).

Het recht op behoorlijk bestuur en het hoorrecht maken tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een

bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het Hof van Justitie heeft in onder meer de arresten Mukarubega en H.N. heeft bepaald dat het recht op behoorlijk bestuur “integraal deel uitmaakt” casu quo een “afspiegeling vormt van” een algemeen beginsel van het Unierecht. (Zaak C-166/13, Mukarubega [2014], r.o. 45; Zaak C-604/12, H.N. [2014], r.o. 49). Proportionaliteit, rechtszekerheid, bescherming van gewettigd vertrouwen en de rechten van de verdediging zijn eveneens algemene rechtsbeginselen van de Unie.

Dan is er nog het recht om inlichtingen te ontvangen en de transparantieplicht als algemeen rechtsbeginsel van de Unie.

Tot het recht om inlichtingen te ontvangen wordt, onder meer, gerekend het recht op toegang tot het dossier, in beginsel tot alle belastende en ontlastende stukken. Procespartijen hebben het recht kennis te nemen van alle documenten of opmerkingen die aan de rechter zijn voorgelegd om standpunten uit te kunnen wisselen en invloed te kunnen uitoefenen op de beslissing van de rechter. (zaak C-300/11, ZZ [2013], r.o. 55-56 en zaak C-437/13, Unitrading Ltd [2014], r.o. 21).

Het Hof van Justitie erkende transparantie pas redelijk recent expliciet als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht, namelijk in 2007 (Zaak C-260/04, Commissie/Italië 2007). Dit neemt niet weg dat transparantie een aantal kernelementen omvat, namelijk duidelijkheid, kenbaarheid en voorzienbaarheid van het recht en de toepassing daarvan, toegang tot overheidsinformatie en helderheid van procedures (vaak om een gelijke behandeling te verzekeren).

De transparantieplicht komt ook aan bod in overwegingen 4 en 6 van de Terugkeerrichtlijn, waarin gesteld wordt dat er in kader van een terugkeerbeleid duidelijke, transparante en billijke regels moeten vastgelegd worden en dat de terugkeerprocedure billijk en transparant moet zijn.

EVRM:

Rechtspraak van het EHRM ivm art. 8 EVRM :

Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden in gevaar zijn in het herkomstland.

De rechtspraak van het EHRM is consequent zo dat bij de belangenafweging er afdoende rekening moet gehouden worden met de individuele situatie van de betrokken kinderen en hun leeftijd. In het arrest Sen gaf het Hof aan welke criteria meespelen: “Dans son analyse, la Cour prend en considération l’âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d’origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents. » (EHRM, Sen t. Nederland, 2001, §37.)

In het arrest Tuquabo-tekle t. Nederland omschreef het EHRM deze criteria verder. Het Hof oordeelde dat o.a. rekening moet worden gehouden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland bevindt. Het feit dat het betrokken familielid in Nederland verbleef om er te ontsnappen aan een context van gewapend conflict en er asiel had aangevraagd, speelde een doorslaggevende rol. Ook de banden van het familielid met het gastland werden onderzocht.

Het EHRM past deze soepelheid toe in haar recente rechtspraak en benadrukt de specifieke noden van begunstigen van internationale bescherming met betrekking tot gezinshereniging: “Toutefois, la Cour estime que, compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d’accorder le statut de réfugié au requérant et après la reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée, il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement, attentivement et avec une diligence particulière... À ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l’espèce, pesait sur l’État défendeur l’obligation de mettre en oeuvre, pour répondre à la demande du requérant, une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié” (...) “La Cour rappelle que l’unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu’elle a aussi reconnu que l’obtention d’une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (Hirsi Jamaa et autres c. Italie [GC], no27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d’une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres

étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragraphe 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu'elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l'issue du litige, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en oeuvre du regroupement familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa." (EHRM, Tanda-Muzinga vs. Frankrijk, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 73-75; EHRM, Mugenzi vs. Frankrijk, n° 52701/09, §52-54.)

Het Hof erkent hiermee de kwetsbaarheid van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden en meent dat een soepelere toepassing van de gezinsherenigingsprocedure zicht opdringt. Voor vluchtelingen is gezinshereniging immers essentieel om opnieuw een normaal leven te kunnen leiden.

Vluchtelingenconventie:

Artikel 12 van de Vluchtelingenconventie bepaalt:

"1. De persoonlijke staat van een vluchteling wordt beheerst bij de wet van het land van zijn woonplaats, of, indien hij geen woonplaats heeft, van het land van zijn verblijf.

2. De rechten welke een vluchteling vroeger heeft verkregen en welke uit de persoonlijke staat voortvloeien, in het bijzonder de rechten voortvloeiende uit het huwelijk, zullen door een Verdragsluitende Staat worden geëerbiedigd, behoudens dat, zo nodig, de vluchteling de bij de wet van die Staat vereiste formaliteiten moet vervullen. Deze bepaling is alleen van toepassing op rechten welke bij de wet van die Staat zouden zijn erkend indien de betrokkene geen vluchteling was geworden."

Staten worden vanwege de vluchtelingenstatus ertoe genoopt enige administratieve soepelheid aan de dag te leggen omtrent de staat van personen, waar het huwelijk ook toe behoort (Familierechtbank Luik, afdeling Luik, 16/1959/B, 27 januari 2017).

Motieven bestreden beslissing:

Verwerende partij baseert zich in de bestreden beslissing op artikel 11, §1, 4° Vw. en meent dat het om een schijnhuwelijk gaat.

Verwerende baseert zich hiervoor expliciet enkel en alleen op het advies van de Procureur des Konings van 11 december 2021.

Het parket geeft aan van mening te zijn dat uit het 'geheel van voormelde omstandigheden en gegevens' blijkt dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Dit advies wordt grotendeels hernomen in de bestreden beslissing en luidt daar als volgt:

"Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren. Het huwelijk is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een gebonden levenslang gewilde leefgemeenschap doen ontstaan. Er dient dus onderzocht te worden of het afgesloten huwelijk tussen Haillemichael Gebrezgi Rufael,° 09/04/1987, Tekia Teklmikael Yordanos,° 10/03/1996 voldoet aan deze bij wet gestelde vereiste.

Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van hen samenlevingscontract of het gewoon samenwonen. Er mag dan ook van uitgegaan worden dat aanstaande huwelijkspartners nopens het afsluiten van een huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen".

Dan volgt er dat dit advies onder meer gebaseerd is op :

"Verblijfsvoordeel voor meneer : door nu de huwelijksakte aan te bieden, op een moment dat de vrouw in België verblijfsrecht geniet als erkend vluchteling is er een verblijfsvoordeel aan verbonden voor de man

die momenteel in Kampala (Oeganda) blijkt te verblijven. Nu mevrouw verblijf heeft in België, ziet hij zijn kans om gezinshereniging aan te vragen.

Relatieverloop : het betrof een gearrangeerd huwelijk tussen 2 families uit 2 verschillende landelijke gemeenten in Eritrea, volgens mevrouw, terwijl meneer zegt ze mekaar al sinds hun kindertijd kennen. Het huwelijk vond plaats op 25/01/2015. Ze zouden een jaar en 4 maanden, hebben samengewoond, maar meneer zat in het leger en was dus nagenoeg nooit thuis. Op een zeker ogenblik wilde meneer niet terug naar het leger en dook hij onder. Omdat de Eritrese overheid hierdoor mevrouw kwam lastigvallen, is ze uiteindelijk in juni 2016 uit Eritrea vertrokken richting Europa. In mei 2019 arriveerde ze in België om asiel aan te vragen. In maart 2020 werd ze als vluchteling erkend. Vervolgens verliet ook meneer Eritrea en ging hij naar Kampala in Oeganda op er de procedure gezinshereniging op te starten zoals zoveel Eritreeërs want intussen kunnen ze er verblijven als asielzoeker. Van een stabiel huwelijk is er dus nog geen sprake geweest. Betrokkenen hebben mekaar al ruim 5 jaar niet meer gezien en zijn dus eigenlijk slechts vreemden t.o.v mekaar. Er was tussentijds ook nauwelijks tot geen contact, aangezien er in de Eritrese dorpen geen internet of telefonie beschikbaar is. Meneer heeft pa een GSM sinds 08/03/2021. Het is weinig realistisch dat dit huwelijk in België ineens in een duurzame levensgemeenschap zou resulteren.

Amper relatiebewijzen : ter staving van de relatie worden enkele geldtransfers voorgelegd, maar niet rechtstreeks gericht aan meneer maar aan iemand anders. Er zijn ook een pak chatgesprekken afgedrukt in het Tigrinya zodat de inhoud ervan iet kan worden nagegaan. De bewijzen dateren allemaal van die periode van de visumaanvraag. Er is niets dat wijst op een relatie voordien. Er zijn zelfs geen huwelijksfoto's of foto's waarop ze beiden te zien zijn."

Op basis van hogervermelde elementen is de Dienst Vreemdelingenzaken van mening dat art. 11, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 van toepassing is.

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken naar eigen zeggen het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het volgens de Dienst Vreemdelingenzaken niet het recht op gezinshereniging opent.

Eerste onderdeel: betreffende het bestaan van een schijnhuwelijk

1. Verzoeker is gehuwd met de referentiepersoon op 25 januari 2015 in Eritrea en zij hebben daarna anderhalf jaar samen gewoond als gehuwden in Eritrea. Dit wordt niet betwist.

Een schijnhuwelijk is een huwelijk dat op het moment dat het wordt afgesloten gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvoordeel in België voor een van beide echtgenoten.

Het huwelijk van verzoekers werd afgesloten in 2015, toen geen van beide partners over een verblijfsrecht beschikte in België, of dit in het vooruitzicht had. Een dergelijk huwelijk kan geen huwelijk zijn dat is afgesloten met de intentie verblijf of om toegang tot het Belgische grondgebied te verwerven en kan geen schijnhuwelijk zijn.

Door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, A.R. 21/875/B, van 21 september 2022, werd er bijvoorbeeld gevonnist dat voor verzoekers die beiden een buitenlandse nationaliteit hebben en gehuwd zijn in het buitenland vooraleer een van beiden een verblijfsrecht in België had, er niet kan overwogen worden dat een dergelijk huwelijk gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de echtgenoten in België.

Verwerende partij schendt artikel 11, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2. De Commissie is duidelijk. Een huwelijk kan slechts een schijnhuwelijk zijn indien het enige of overwegende doel van het huwelijk voor of op het moment van het afsluiten van het huwelijk, het verkrijgen van een verblijfsvoordeel was. De kwaliteit van de relatie doet er op zich niet toe.

Desalniettemin zijn er talloze, concrete indicaties dat het om een huwelijk gaat dat bij afsluiting niet gericht was op het verkrijgen van een verblijfsvoordeel, maar gericht was op een gewilde levensgemeenschap.

2.1. positieve indicaties

Verzoekers hebben anderhalf jaar samengewoond als man en vrouw.

De referentiepersoon steunt verzoeker structureel financieel.

Verzoeker en zijn vrouw hielden contact toen ze in Soedan was.

De referentiepersoon verklaart ook contact te hebben met verzoekers moeder, verzoeker heeft ook contact met haar familie.

Verzoeker heeft sinds hij in Oeganda is een gsm en staat elke dag in contact met zijn echtgenote.

Verzoeker en zijn vrouw hebben erg veel onderlinge communicatie die ze hebben voorgelegd. Daaruit blijkt dat verzoeker op zijn vrouw haar gsm staat als 'mijn man', dat ze soms Nederlandse woorden uitwisselen, naast Engelstalige liefkozingen en veel foto's.

Uit het interview op de ambassade blijkt dat verzoeker informatie gegeven heeft over de namen van zijn ouders en zijn broers en zussen.

Hij heeft aangegeven waarom zijn vrouw Eritrea ontvlucht is en waarom hij gevlucht is. De verklaringen van verzoeker in zijn gehoor en de referentiepersoon bij DVZ en het CGVS lopen hierin gelijk.

Hij heeft aangegeven dat ze elke dag in contact staan sinds hij een GSM heeft.

Hij verklaarde dat zijn vrouw hem geld toezendt, wat haar geboortedatum is, wie haar ouders zijn, wie haar broers en zussen zijn, hoe oud ze zijn en waar ze verblijven.

Hij verklaart gedetailleerd hoe zijn vrouw gereisd is van Eritrea naar België. Hij verklaart waar ze woont.

Hij verklaart hoe ze gehuwd zijn, in welke omstandigheden, en wie er aanwezig was. Hij verklaart wie de getuigen waren, hoeveel de bruidschat was, et cetera.

Hij verklaart ook nog wat zijn vrouw graag eet, wat ze niet graag eet, en dat ze een vlekje op haar wang heeft.

Dat zijn overtuigende aanwijzingen van een reële gezinsband tussen beiden.

En deze feiten worden ook niet betwist.

Het is manifest duidelijk dat het niet om een huwelijk gaat dat louter werd afgesloten met het oog op het verkrijgen van een verblijfsvoordeel.

Het blijkt niet uit de bestreden beslissing en evenmin uit het advies dat verwerende partij deze elementen in overweging heeft genomen met de aandacht die ze verdienen.

2.2. kritiek op de vermeende negatieve indicaties

Dat het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote een gearrangeerd huwelijk betrof en ze elkaar voor het laatst in 2016 zagen, zijn geen 'gegronde vermoedens' dat het om een schijnhuwelijk zou gaan. Volgens de traditionele normen waarmee verzoeker en zijn echtgenote zijn opgegroeid is het de gewoonte dat huwelijken gearrangeerd worden door hun families: "Generally, girls marry at an early age, sometimes as young as fourteen. A large share of marriages in the rural areas are still arranged by the family groups concerned. As a result traditional marriage practices within different areas may vary from one ethnic group to another, for example, betrothal arrangement, wedding day ceremony, the practice of dowry, the family life and the regulations with respect to divorce and child custody are as an example of the difference. "In most Eritrean ethnic groups except the Kunama, women do not choose their partners."

Bovendien is een gearrangeerd huwelijk geen schijnhuwelijk:

"Some genuine marriages are sometimes incorrectly considered as marriages of convenience.

Arranged marriage In arranged marriages, both spouses fully and freely consent to the marriage, although somebody else (such as parents, a matchmaking agent, matrimonial site or a trusted third party) takes a leading role in the choice of partner. On the outward face of it, arranged marriages may resemble

marriages of convenience (for example, where spouses have not met before the marriage or met only shortly). However, an arranged marriage is a genuine marriage if it is a result of free will and wish of the spouses to create together a durable family unit as a married couple and to lead an authentic marital life.” (Handboek van de Europese Commissie om schijnhuwelijken beter te bestrijden, van 26 september 2014, https://www.agii.be/sites/default/files/bestanden/handboek_commissie_strijd_schijnhuwelijken_20140926.pdf)

Het feit dat het echtpaar elkaar voor het laatst zagen in 2016 zegt niets over de intenties van verzoeker op het moment dat het huwelijk werd afgesloten in 2015.

De beoordeling door verwerende partij gebeurde niet in functie van de DVZ-vragenlijst afgenomen van de referentiepersoon in het kader van haar asielaanvraag, noch in functie van het CGVS-gehoorverslag van de referentiepersoon, verzoekers centrale rol in de beide gehoren van de referentiepersoon, noch in functie van de legerdienstplicht die verzoeker uitoefende in Eritrea en het vervolgingrelaas van verzoeker en van de referentiepersoon.

Er werd ook geen rekening gehouden met de verklaringen en informatie over haar huwelijk die de referentiepersoon aan het parket bezorgd heeft. Meer zelfs, deze informatie bevindt zich niet in het dossier. Verwerende partij weet dit en werd er bij het vorige verzoekschrift in beroep tegen de vernietigde weigeringsbeslissing ook op gewezen. Die verklaring en stukken werden dan ook nog eens door verzoekster haar raadsman gevoegd bij het verzoekschrift in beroep, opdat verwerende partij er zeker kennis van zou hebben. Er werd evenmin rekening gehouden met de informatie en kritiek die in het verzoekschrift tot annulatie gericht tegen de eerste weigeringsbeslissing werd aangevoerd, noch met de twee aanvullingen met relatiebewijzen.

Er worden geen gegronde vermoedens aangevoerd die zouden moeten wijzen op een schijnhuwelijk.

Verwerende partij neemt de motieven van het parket over waar het stelt dat door het aanbieden van de huwelijksakte nu de referentiepersoon erkend is dit een verblijfsvoordeel oplevert.

De referentiepersoon heeft echter sinds het begin van haar asielprocedure consequent aangegeven gehuwd te zijn met verzoeker.

Het is, zolang verzoeker en de referentiepersoon van elkaar gescheiden, altijd al de bedoeling geweest herenigd te worden. De referentiepersoon geeft dat ook aan in haar gehoor. Ze worden immers beiden vervolgd door de Eritrese overheid en hebben nood aan bescherming én hun familieleden.

DVZ wijst er via het op dat verzoeker en zijn vrouw nog geen stabiel huwelijksleven gehad hebben. Zoals eerder gezegd met de woorden van de Commissie doet de kwaliteit van het huwelijk er niets toe, en is dit geen reden om een stabiel huwelijksleven onmogelijk te maken. De moeilijkheden, vervolging en ontwijking waar verzoeker en zijn vrouw mee te maken hebben gekregen dienen door verwerende partij effectief in rekening te worden gebracht bij de beoordeling van hun recht op gezinsleven, maar dan wel in hun voordeel, om hen eindelijk rust en hereniging te gunnen, niet om hen het recht op gezinshereniging te ontfagen. Het is een perfide en perverse benadering van de bescherming van het gezinsleven tussen vluchtelingen en hun partner.

Het parket stelt dat er amper relatiebewijzen zijn: de geldtransfers zijn niet aan verzoeker zelf gericht, de chatgesprekken zijn in het Tigrinya, en dit dateert allemaal van de periode van de visumaanvraag. Er zijn ook geen huwelijksfoto's.

Zoals gesteld werd deze informatie niet overgemaakt aan verwerende partij, of bevindt deze zich niet in het administratief dossier. De verklaring van de referentiepersoon aan het parket wordt zelfs niet vermeld.

Verwerende partij gaat bij die inschatting volledig voorbij aan het feit dat verzoeker centraal is voor de referentiepersoon haar vluchtrelaas, dit blijkt zelfs uit de CGVS vragenlijst van de referentiepersoon, dat ze altijd consistente verklaringen heeft afgelegd over hun relatie in tempore non suspectu.

Verwerende partij gaat eraan voorbij dat de referentiepersoon verklaard heeft dat ze pas op verzoekers naam geld kon overschrijven eens hij geregistreerd was als asielzoeker in Oeganda.

Verwerende partij gaat eraan voorbij dat verzoeker en zijn vrouw hun huwelijk naar de norm is op het Eritrese platteland, en dat zij niet de gewoonte hebben foto's te nemen bij hun huwelijk. Verwerende partij gaat volledig voorbij aan aangetoonde culturele verschillen.

Het maakt een schending uit van de zorgvuldigheidsplicht deze informatie buiten beschouwing te laten en een schending van de motiveringsplicht om er niet naar te verwijzen en over te motiveren.

In het gehoor op het CGVS heeft de referentiepersoon aangegeven dat het huwelijk gearrangeerd was, dat zij verzoeker kende vanuit het dorp maar nog niet met hem gepraat had, dat hij in de 26^e eenheid zat, dat verzoeker vanuit de buurt, Dembe Doran, is, dat ze anderhalf jaar hebben samengewoond, waar ze verbleven na de huwelijksreis, waar zijn ouders wonen, dat het leger het hen erg moeilijk maakte om samen te zijn, dat verzoeker niet wegkon omdat hij voor de referentiepersoon haar reis moest betalen, dat het evident is dat hij haar achterna reist, dat hij na desertie opnieuw in leger moest en dan eindelijk gevlucht is naar Oeganda.

In het administratief dossier zit geen informatie van het parket waaruit blijkt hoe ze de referentiepersoon om een verklaring verzocht hebben en welke informatie ze gevraagd hebben. Het is onduidelijk waarom de referentiepersoon niet daadwerkelijk gehoord werd door hun diensten.

De referentiepersoon heeft het parket geïnformeerd dat ze geen foto's hebben van hun trouw, omdat ze uit een ruraal gebied komen en men er gewoonlijk geen foto's trekt. Ze heeft verklaard wat haar man graag eet, waar hij littekens heeft.

Ze heeft verklaard aan het parket dat ze aan verzoeker geld zond via een tussenpersoon zolang hij in Oeganda geen officieel statuut had (dat liep vertraging op door COVID).

Verzoeker en zijn vrouw hielden contact toen ze in Soedan was. De referentiepersoon verklaart ook contact te hebben met verzoekers moeder, verzoeker heeft ook contact met haar familie.

Verzoeker heeft sinds hij in Oeganda is een gsm en staat elke dag in contact met zijn echtgenote.

Verzoeker en zijn vrouw hebben erg veel onderlinge communicatie die ze hebben voorgelegd. Daaruit blijkt dat verzoeker op zijn vrouw haar gsm staat als 'mijn man', dat ze soms Nederlandse woorden uitwisselen, naast Engelstalige liefkozingen en veel foto's.

De referentiepersoon legt ook bewijs voor dat ze ondertussen geld overmaakt zonder tussenpersoon, direct op naam van verzoeker.

Uit het interview op de ambassade blijkt dat verzoeker informatie gegeven heeft over de namen van zijn ouders en zijn broers en zussen. Hij heeft aangegeven waarom zijn vrouw Eritrea ontvlucht is en waarom hij gevlucht is. Hij heeft aangegeven dat ze elke dag in contact staan sinds hij een GSM heeft. Hij verklaarde dat zijn vrouw hem geld toezendt, wat haar geboortedatum is, wie haar ouders zijn, wie haar broers en zussen zijn, hoe oud ze zijn en waar ze verblijven. Hij verklaart gedetailleerd hoe zijn vrouw gereisd is van Eritrea naar België. Hij verklaart waar ze woont. Hij verklaart hoe ze gehuwd zijn, in welke omstandigheden, en wie er aanwezig was. Hij verklaart wie de getuigen waren, hoeveel de bruidschat was, et cetera. Hij verklaart ook nog wat zijn vrouw graag eet, wat ze niet graag eet, en dat ze vlekje op haar wang heeft.

Dat zijn overtuigende aanwijzingen van een reële gezinsband tussen beiden.

Wat frappeert is dat de vragen aan verzoeker in het ijlle worden gesteld. De referentiepersoon wordt immers niet op hetzelfde bevestigd, zodat, indien deze vragen al relevant zouden zijn om de gezinsband te beoordelen, verwerende partij helemaal geen moeite doet om ook effectief tot nuttige, vergelijkbare antwoorden te komen.

Verwerende partij verzuimt het onderzoek dat ze noodzakelijk vindt ook nauwgezet te voeren en de individuele kenmerken van beiden in kaart te brengen.

Verwerende partij gaat ook voorbij aan de achtergrond van verzoeker en zijn vrouw, het feit dat zij tegen hun wil van elkaar gescheiden werden door de Eritrese staat, verzoekers detentie en zijn heropname in het leger en het feit dat hij pas later is kunnen vluchten om weer in contact te staan met zijn vrouw.

Uit de chatgesprekken tussen verzoeker en zijn vrouw blijkt een niet aflatend enthousiasme om met elkaar in contact te staan, je ziet een resem telefoongesprekken tussen beiden, liefkozingen, pogingen om woordjes Nederlands te leren, en een uitwisseling van erg lieve en joviale foto's.

Het zijn duidelijke bewijzen van de relatie tussen beiden.

Op geen enkel moment wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de verklaringen die de referentiepersoon heeft afgelegd bij de DVZ tijdens haar asielaanvraag en bij het CGVS tijdens haar persoonlijk onderhoud. Het lijkt dus dat verwerende partij de verklaringen van de referentiepersoon niet heeft doorgenomen.

Voor de individuele beoordeling bedoeld in artikel 17 van de richtlijn moeten de lidstaten bij het beoordelen van de bewijsstukken die door de indiener zijn overgelegd, alle relevante factoren in aanmerking nemen, met inbegrip van leeftijd, geslacht, opleiding, achtergrond en sociale status alsook specifieke culturele aspecten (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, p.23)

Er ligt inderdaad geen officiële, gelegaliseerde huwelijksakte voor, en dient men terug te grijpen naar ondermeer de verklaringen die de echtgenote in tempore non suspectu heeft afgelegd met betrekking tot zijn huwelijk en met betrekking tot verzoekster. Die verklaringen stemmen overeen met verzoekers verklaringen. Zij kennen elkaar en elkaars familieleden zeer goed. Dat valt niet te ontkennen.

Verzoeker heeft nog extra bewijzen van haar relatie toegevoegd, met name uittreksels van de gesprekken die ze gevoerd heeft met haar man via moderne communicatiemiddelen. Ook uit deze stukken blijkt dat ze man en vrouw zijn.

Verwerende partij moet het geheel van de bewijselementen te beoordelen. Het is onduidelijk waarom verwerende partij deze informatie niet betrokken heeft in haar beslissingname en niet in overweging genomen heeft.

Het is verder niet aan verwerende partij zich uit te spreken over of gearrangeerde huwelijken ook beschermingswaardig of op duurzaamheid gericht zijn. Ze zijn an sich alleszins niet op een toekomstig verblijfsvoordeel gericht. Daarvoor hadden verzoeker en zijn vrouw helderziende moeten geweest zijn, gezien er op dat moment van een vlucht nog geen sprake was en verzoeker ook niet wist dat zijn vrouw het land ging uitvluchten.

Zoals hierboven reeds uiteengezet dienen de aanvragen gezinshereniging van personen die internationale bescherming genieten beoordeeld te worden met flexibiliteit en begrip voor de bijzonder precaire situatie waarin de aanvragers zich bevinden. Verwerende partij die het heeft over verzoeker, zelf een vluchteling, die zijn kans ziet om gezinshereniging te vragen, geringschattend doen over de te beperkte tijd die ze met elkaar als koppel kunnen doorbrengen, getuigt alleszins niet van een positie die begrip toont voor wat gedwongen migratie betekent voor verzoeker en de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met wat het EHRM omschrijft in Tanda-Muzinga als "les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié"(...) » (EHRM, TandaMuzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10), wel integendeel.

Verwerende partij had zorgvuldig onderzoek moeten doen aangaande alle elementen van het administratief dossier waarvan zij kennis had, of had moeten hebben, zoals de verklaringen tijdens de asielprocedure over het huwelijk die stroken met de gegevens van het visumdossier en de verklaringen van verzoeker over zijn echtgenote en van haar over verzoeker (RvV, 30 juni 2016, nr. 170.949).

Volgens het EHRM moet er bij een gezinshereniging met een vluchteling, rekening gehouden worden met «andere bewijselementen» die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79; EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §59). Het EHRM verwijst in deze arresten ook naar zijn rechtspraak inzake het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr. 55787/09 in EHRM, TandaMuzinga

t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47)

Verwerende partij schendt het recht op gezinsleven van verzoeker en de referentiepersoon, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de artt. 10 Vw. e.v.

Tweede onderdeel: met betrekking tot de kwaliteit van het advies en de vergewisplicht van verwerende partij

1. Verwerende partij heeft op 3 november 2021, meer dan anderhalf jaar geleden, het parket gevraagd een advies te formuleren over het huwelijk van verzoekende partij.

Wanneer het bestuur, zoals in dit geval, gebruik maakt van een advies, dient het bestuur ook te onderzoeken of dit advies qua totstandkoming én inhoudelijk geen gebreken vertoont, dit is de zgn vergewisplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht (S. Denys, De Zorgvuldigheidsplicht in het raam van de adviesverlening aan de overheid, noot onder RvS Sieren nr. 130662 van 27 april 2004, R.W. 2006-2007, p 1364-1366).

In het desbetreffende arrest nr. 130662 van 27 april 2004 oordeelt de Raad van State: “Overwegende dat de materiële zorgvuldigheidsplicht die op het bestuur rust vereist dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbeslissing alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen; dat zorgvuldigheid bij de feitenvinding en de vereiste van een zorgvuldig onderzoek een essentieel onderdeel vormen van een rechtsgeldige invulling van voornoemd rechtsbeginsel; dat de overheid indien zij een regelmatige beslissing wenst te nemen volledig moet zijn ingelicht over de belangrijke gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden en die haar in staat moeten stellen de titels en verdiensten van de kandidaten objectief te beoordelen; dat dit ook geldt voor de jury die de ingekomen kandidaturen onderzoekt, vooral nu is gebleken dat de benoemende overheid het oordeel van de jury met inbegrip van de motieven die eraan ten grondslag liggen zonder enig eigen onderzoek heeft aangenomen en zodoende materieel en formeel tot het hare gemaakt”

Uit het administratief dossier kan op geen enkele manier worden opgemaakt dat verwerende partij daadwerkelijk zelf de relevante elementen met betrekking tot de aard van het huwelijk van verzoekende partij heeft bekeken en beoordeeld.

Verwerende partij heeft een vergewisplicht ten aanzien van het vooronderzoek en het advies van het parket.

Uit het advies van het parket blijkt niet op welke informatie het parket zich gesteund heeft om zich een oordeel te vormen. Dat blijkt evenmin uit de bestreden beslissing die het advies grotendeels herneemt en eigen maakt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij de volgende elementen heeft overgemaakt aan het parket: een brief van de DVZ, de CGVS vragenlijst, de geboorteakte van verzoeker, de huwelijksakte van verzoeker, en het interview op de ambassade met verzoeker.

De verklaringen van de referentiepersoon op het CGVS, het persoonlijk onderhoud, werden niet gevoegd.

De referentiepersoon werd, anders dan in andere dossiers waarin het parket gevraagd wordt een advies te verstrekken over het huwelijk in het kader van een procedure gezinshereniging, niet gehoord. Misschien was dat toen door COVID-19 maar dat is enkel reden te meer om na de vernietiging door Uw Raad te voorzien in het horen van de referentiepersoon en desnoods een nieuw advies door het parket.

Het parket verwijst naar chatberichten die werden voorgelegd als bewijs van de relatie en overschrijvingen, maar deze werden alleszins niet aan het administratief dossier gevoegd, en zoals aangevoerd in het vorige verzoekschrift tegen de eerste weigeringsbeslissing, heeft verwerende partij geen kennis genomen van deze elementen terwijl het parket zich wel op deze stukken gesteund heeft om een advies uit te brengen.

Verzoekende partij heeft dan deze elementen én nog andere elementen als stuk 1: verdere communicatie tussen beide echtgenoten inclusief communicatie voorgelegd aan het parket; stuk 2: overschrijving op naam verzoeker; stuk 3: huwelijksdocumenten en registratie als asielzoeker in Oeganda; en stuk 4:

verklaring van referentiepersoon aan parket met brief van CAW; gevoegd aan het verzoekschrift gericht tegen de eerste weigeringsbeslissing.

Verwerende partij maakt echter opnieuw geen enkele verwijzing naar deze stukken en lijkt ze zelf ook niet bestudeerd te hebben.

Verzoekende partij heeft zoals gesteld ook 21 augustus 2022 en op 19 december 2022 zo'n 58 bijlagen en 65 bijlagen aan verwerende partij overgemaakt om de huwelijksband verder te staven, maar deze informatie blijkt niet aan het administratief dossier te zijn toegevoegd, en verwerende partij geeft ook niet aan deze informatie beoordeeld of onderzocht te hebben.

Al wat verwerende partij gedaan heeft, ondanks het feit dat ze reeds gewezen was op de gebreken van het advies van het parket, en gewezen werd op de onvolledigheid van dit advies en ondanks het feit dat er haar talrijke nieuwe stukken werden bezorgd, is bijna 9 maanden wachten na het vernietigingsarrest van Uw Raad om dan op exact dezelfde wijze naar het ondertussen ook verouderde, gebrekkige advies van het parket te verwijzen, zonder de referentiepersoon te horen, zonder haar verklaringen op het CGVS te betrekken, en zonder de nieuwe stukken te bekijken en te beoordelen.

Verwerende partij neemt het advies van het parket over, en baseert de volledige beslissing op dit advies, zonder een eigen onderzoek te voeren, wat een schending inhoudt van de vergewisplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht, terwijl ze ten andere wist dat het advies gebrekkig en onvolledig was, en zonder daar een motivering over op te nemen. Dit laatste maakt ook een schending uit van de motiveringsplicht.

In de brief van verwerende partij aan het parket waarin om advies werd verzocht, geeft verwerende partij reeds aan dat het volgens haar om een schijnhuwelijk gaat. Dit gebeurt in de volgende termen: "De volgende elementen wijzen erop dat het vermoedelijk gaat om een schijnhuwelijk dat enkel tot doel heeft om een verblijfsrechtelijk voordeel, verbonden aan de staat van gehuwde, te verkrijgen: In huidig dossier is er een aanvraag ingediend voor H. G., R.,° xx/xx/1987 op basis van een huwelijksakte. Op onze vraag werd door de ambassade in Kampala een interview afgenomen. Hieruit blijken volgende elementen : Betrokkenen huwden op 25/01/2015 Ze kenden mekaar sinds ze burens waren en kenden mekaar sinds hun kindertijd De laatste keer dat ze mekaar zagen was in juni 2016, de dag dat mevrouw het land verliet Betrokkenen woonden 1 jaar en 4 maanden samen Betrokkene houden contact via Messenger en Emo en dit elke dag"

Dit maakt een schending uit van het onpartijdigheidsbeginsel. Niet enkel beïnvloedt verwerende partij zo dit advies en schept het een vooringenomenheid waardoor een objectieve kijk en analyse erg moeilijk wordt, de redenen die ze geeft om te stellen dat het om een schijnhuwelijk zou gaan laten een dergelijke conclusie helemaal niet toe. Dat verzoeker en zijn vrouw gehuwd zijn in 2015, elkaar kennen sinds hun kindertijd, elkaar laats zagen in juni 2016, dat ze een jaar en vier maand hebben samengewoond en dagelijks contact houden bewijst enkel en alleen dat het om een echte relatie gaat, en op geen enkele manier dat het huwelijk werd afgesloten met oog op het verkrijgen van toegang tot België.

2. Het advies is ook nog om andere redenen gebrekkig. Het advies werd niet volledig overgenomen door verwerende partij, maar dit verhelpt niet dat het deel dat wél werd overgenomen door verwerende partij berust op een perceptie van het dossier door het parket die kwalijk, foutief en ontoelaatbaar is en een schending inhoudt van de individualiseringsplicht.

Ten eerste stelt het parket in het advies in een eerste punt dat Eritrese akten van burgerlijke stand niet gelegaliseerd kunnen worden omdat de echtheid van deze documenten niet gegarandeerd kunnen worden. Het parket haalt hier de toestand van de Somalische burgerlijke stand en de Eritrese burgerlijke stand door elkaar. Eritrese documenten zijn wel degelijk voor legalisatie vatbaar. Het parket geeft geen bron voor haar stelling, maar die stelling spreekt zich wel uit over de betrouwbaarheid van de voorgelegde documenten op basis van algemene informatie zonder dit in het concrete geval na te gaan. Dit is kwalijk, het is incorrect en schendt de individualiseringsplicht. Verwerende partij heeft dit deel van het advies evenwel niet overgenomen, maar de rest van het advies bouwt wel verder op deze incorrecte framing. Ten tweede stelt het advies dat er sprake is van een zogenaamde terugkerende modus operandi. Er wordt verwezen naar een gezamenlijke positie van parket en DVZ en men schetst daarop een zogenaamd terugkerend patroon dat uitgaat van wat er in andere Eritrese dossiers zou gebeurd zijn, zonder dit ook maar op een of andere wijze aan te tonen, of zonder, afgezien van verzoekende partijen hun nationaliteit, ook maar enige concrete indicatie te hebben dat hun huwelijk iets met het beschreven patroon te maken

heeft. Het patroon zelf is op zich ook niet ernstig, gezien er louter beschreven wordt hoe gezinshereniging voor vluchtelingen uit Eritrea eruit ziet.

Eritrea kent een grote uitstroom van jonge mannen en vrouwen. Hun leeftijd is vaak jong omdat ze de dienstplicht vrezen zoals die in Eritrea bestaat (waarvan aanvaard wordt dat deze dienstplicht op zich vervolging uitmaakt).⁵ Het gaat vaak om personen die net gehuwd zijn, aangezien er in Eritrea erg jong gehuwd wordt.⁶ Dat valt dan effectief vaak samen met de leeftijd waarop de grond te heet wordt onder de voeten en men zich gedwongen ziet het land te verlaten. Door de manier waarop gezinshereniging in België georganiseerd was voor personen uit Eritrea, zijn zij stuk voor stuk verplicht om naar de Belgische ambassade in een buurland te gaan. België heeft immers geen ambassade in Eritrea, heeft art. 5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn zo omgezet dat de referentiepersoon het verzoek gezinshereniging niet mag aanvragen, maar de gezinshereniger zich fysiek moet aanbieden op de ambassade in het derde land. Gezien Eritrea een totalitaire dictatuur is, met gesloten grenzen, en gezien het om gezinshereniging met vluchtelingen gaat, zien deze mensen zich verplicht in afwachting van hun verzoek gezinshereniging in het derde land te verblijven, vaak met alle problemen die daarmee gepaard gaan: geen verblijfsrecht, geen toegang tot de arbeidsmarkt, geen toegang tot onderwijs, burgeroorlog, etc.

Het is evident dat de echtgenoot van een Eritrese vluchteling moet wachten tot diens partner een verblijfsrecht heeft om een visumaanvraag in te dienen, dat is immers een wettelijke voorwaarde. Het is ook evident dat men zich daarvoor naar een buurland moet begeven, gezien men om Eritrea te verlaten een uitreisvisum nodig heeft dat men maar zelden krijgt (en al helemaal niet om zich te herenigen met een vluchteling) en omdat er geen bevoegde Belgische ambassade is in Eritrea zelf. Dat de persoon in kwestie dan in dat buurland blijft tijdens de behandeling van de visumaanvraag is dan meestal omdat men bij terugkeer naar Eritrea vervolging riskeert wegens illegale grensoverschrijding (detentie, seksueel geweld, foltering en mishandeling) te worden.

Oeganda is geen buurland van Eritrea en verzoekster begrijpt niet op welke grond haar dossier wordt gelinkt aan een 'modus operandi' waarbij enkel de nationaliteit gedeeld is, en de conclusies gebaseerd zijn op niet-toegankelijke informatie en niet geverifieerd kunnen worden.

Het parket en verwerende partij zouden informatie van de Politie Antwerpen in verband met Eritrese gezinsherenigers hebben die hen in staat stelt te twijfelen aan huwelijken tussen Eritrese onderdanen op grond van de nationaliteit alleen. Het parket verwijst op zijn beurt naar 'steekproeven' die de DVZ zou hebben afgenomen, en een terugkerende 'modus operandi'.

De informatie van de Lokale Politie Antwerpen waarnaar verwezen wordt, de zeggende steekproef, en de anekdotes waar het parket naar verwijst vinden geen enkele weerslag in het administratief dossier. Verzoekers raadsman heeft deze desbetreffende informatie al eens opgevraagd bij het openbaar ministerie en de DVZ maar geen inhoudelijk antwoord gekregen (stuk 2).

De Procureur des Konings heeft geantwoord dat hij moeilijk alle dossiers van Eritreeërs van de laatste 10 jaar kan overmaken, dat ze louter vaststellen dat in heel wat van deze dossiers dezelfde modus operandi opduikt, en dat bij een groot aantal dossiers waarin een visum werd toegekend, bovendien blijkt dat een jaar nadat de partner met het visum toch niet bij de partner in België is komen wonen. De procureur voegt dan toe dat er ook één (!) dossier is waarin de betrokkenen dat intussen hebben toegegeven. Dat antwoord valt evenwel niet te verzoenen met de stelling in het advies dat in meerdere Antwerpse dossiers, meer dan de helft zelfs, de visumaanvrager niet bij de referentiepersoon zou wonen.

Verwerende partij moet inzage hebben, én verlenen aan verzoeker, in alle stukken en alle informatie waar de verlener van het advies, waar zij de bestreden beslissing op steunt, zich op baseert en deze informatie moet gevoegd worden aan het administratief dossier. Dit maakt een schending uit van de vergewisplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van de verdediging.

Er wordt geen enkele concrete informatie gevoegd die toelaat om te verifiëren of deze beweringen inhoudelijk correct zijn, welke conclusies kunnen worden getrokken en of die correct zijn, noch wordt er verduidelijkt om welke cijfers het gaat. Er moet een ander element dan louter een gedeelde nationaliteit voorhanden zijn om toe te laten uit dergelijke losse, ononderbouwde, beweringen daar conclusies uit te trekken die ook toepasbaarheid nastreven in verzoekers dossier.

Artikel 47 van het Handvest bepaalt:

“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. (...)”

Artikel 41 van het Handvest bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim; (...)”

Het recht op behoorlijk bestuur en het inzagerecht maken tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Tot het recht om inlichtingen te ontvangen wordt, onder meer, gerekend het recht op toegang tot het dossier, in beginsel tot alle belastende en ontlastende stukken. Procespartijen hebben het recht kennis te nemen van alle documenten of opmerkingen die aan de rechter zijn voorgelegd om standpunten uit te kunnen wisselen en invloed te kunnen uitoefenen op de beslissing van de rechter. (zaak C-300/11, ZZ [2013], r.o. 55-56 en zaak C-437/13, Unitrading Ltd [2014], r.o. 21).

Verzoekers recht op inzage en het hoorrecht worden geschonden.

Het feit dat er verwezen wordt naar algemene informatie die niet op correctheid, methodologie en representativiteit te controleren valt maakt een schending uit van het algemene rechtsbeginsel van de openbaarheid van bestuur, de transparantieplicht en de rechten van de verdediging.

Er dient overigens opgemerkt te worden dat de informatie waar het parket naar verwijst betrekking lijkt te hebben op gevallen waarin er nooit een huwelijk gesloten werd maar er aktes gefabriceerd werden, wat een geval is van fraude en niet van een schijnhuwelijk.

Verwerende partij herneemt in de bestreden beslissing haar boodschap aan het parket niet dat ze informatie heeft ontvangen van de lokale politie Antwerpen dat Eritrese vrouwen op zoek zouden zijn naar Eritrese mannen in Europa, dat ze rondhangen aan ambassades in buurlanden, dat er huwelijksaktes worden gevraagd voor huwelijken die nooit hebben plaatsgevonden, dat de Eritrese vrouw geld overmaakt in zo'n geval aan de man in Europa, dat die vrouwen asiel gaan aanvragen in andere lidstaten, niet te traceren vallen, en de vingerafdrukken niet in Eurodac worden opgenomen. Verwerende partij herneemt evenmin de verwijzingen van het parket in het negatieve advies naar de ‘terugkerende modus operandi’, de steekproef van de DVZ, de goed georganiseerde praktijk, etc. Verwerende partij herhaalt wel dat verzoekster, nu haar man erkend werd als vluchteling, haar ‘kans ziet’ om gezinshereniging aan te vragen, wat bijzonder tendentiekus taalgebruik is, gezien het om de uitoefening van een grondrecht gaat.

En de net bekritiseerde delen van het advies kunnen niet los gezien worden van de rest van het advies dat expressis verbis hernomen wordt in de bestreden beslissing. Het parket besluit het advies immers met de stelling dat de bevindingen uit andere dossiers met zich meebrengen dat er uiterst kritisch wordt gekeken naar nieuwe aanvragen. De bekritiseerde delen van het advies determineren dus in zeer grote mate wat volgt en wat wel volledig hernomen werd door verwerende partij in de bestreden beslissing.

Ten derde stelt het parket dat het huwelijk een vormgebonden overeenkomst is waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een gebonden levenslang gewilde leefgemeenschap doen ontstaan. Het parket meent dat het huwelijk van verzoeker aan die criteria dient getoetst te worden en verduidelijkt: “Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van hen samenlevingscontract of het gewoon samenwonen. Er mag dan ook van uitgegaan worden dat aanstaande huwelijkspartners nopens het afsluiten van een huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen”.

Het parket verzaakt echter aan de individualiseringsplicht, door geen rekening te houden met de context waar verzoekers uit komen, het huwelijk in hun cultuur, de impact van de Eritrese dienstplicht en het totalitaire karakter van de Eritrese staat, en gaat voorbij aan het feit dat het om vluchtelingen gaat en er met hun specifieke toestand als vluchteling rekening dient te worden gehouden.

Het parket gaat onterecht uit van de nationale context en de betekenis van het huwelijk in België zonder verzoekers achtergrond, cultuur en situatie van gedwongen migratie in rekening te brengen.

De verwerende partij baseert zich enkel op het advies van het parket. Er is geen sprake van een eigen onderzoek. Verwerende partij neemt de woorden van het parket letterlijk over, maar niet de stukken waar het parket kennis van heeft genomen en zich op gebaseerd heeft, en ook niet de stukken en informatie die gevoegd werden bij het verzoekschrift in beroep tegen de vernietigde weigeringsbeslissing, en evenmin werd rekening gehouden met de relatiebewijzen die in augustus 2022 en december 2022 werden gevoegd.

In casu heeft de verwerende partij het advies van het parket overgenomen zonder het te toetsen aan de specifieke omstandigheden van verzoeker en zijn echtgenote en de concrete elementen in het dossier. Daarnaast werd er geen rekening gehouden met de specifieke situatie waarin vluchtelingen zich bevinden en het totalitair regime dat ze ontvluchten in Eritrea. Er werd geen soepele beoordeling gehanteerd voor de aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker, in tegenstelling tot de rechtspraak van het EHRM.

Zoals hieronder uiteengezet maakt verwerende partij zich schuldig aan een onzorgvuldige werkwijze bij het voorbereiden en het nemen van de bestreden beslissing. Voorts schendt verwerende partij doorheen heel de beslissing de motiveringsplicht.

Artikel 11 Vw vereist dat het moet vaststaan dat het om een schijnhuwelijk gaat. Het moet dus ook vaststaan dat het huwelijk tussen verzoeker en de referentiepersoon uitsluitend afgesloten werd opdat verzoeker het Rijk zou kunnen binnenkomen.

Verwerende partij blijft absoluut in gebreke om dat aan te tonen.

Uit de verklaringen van de referentiepersoon in tempore non suspectu bij verwerende partij, op het CGVS en ten overstaan van het parket blijkt dat zij gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd omtrent personalia, etniciteit, religie, leeftijd, werk, verblijfplaats, over hoe ze elkaar hebben leren kennen, over hun huwelijksfeest, hun huwelijk, hun familieleden, dat zij bij haar schoonfamilie heeft ingewoond, dat zij problemen hebben gekend omdat haar man gestopt was met zijn legerdienst et cetera.

Het is dan ook zeer de vraag of het inwinnen van advies bij het parket kan doorgaan voor een 'gerichte controle' in de zin van artikel 16 van de richtlijn. Verzoeker meent alleszins van niet. Het parket heeft immers geen bijzondere of zelfs maar relevante expertise. Het parket heeft blijkbaar geen enkele informatie van hoe huwelijken in Eritrea eruit zien, wat cultureel gangbaar is. Het parket heeft ook geen informatie over de Eritrese overheid, hoe de legerdienst werkt in Eritrea, wat de risico's zijn voor verzoeker en zijn vrouw et cetera... Noch het parket noch verwerende partij heeft hier enige informatie over ingewonnen. Er werden ook geen bijzondere vragen in die zin aan verzoeker en zijn vrouw gesteld. De informatie in kwestie is nochtans vrij beschikbaar en zowel het EHRM als de Commissie vereisen dat een lidstaat dergelijke informatie inwint vooraleer een beslissing te nemen. Al helemaal onbegrijpelijk is dat verwerende partij en parket ook het gehoorverslag van het CGVS er niet bij hebben genomen en zich schijnbaar moedwillig slecht geïnformeerd hebben gehouden. En het is volstrekt onaanvaardbaar dat verwerende partij de stukken die het parket heeft gekregen in het dossier niet gevoegd heeft aan het administratief dossier.

'Gericht' kan zo'n controle niet genoemd worden."

4.1.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van art. 12 van het Verdrag van Genève en artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze

rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de visumaanvraag wordt geweigerd en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

In een eerste onderdeel acht verzoekende partij voormelde bepalingen geschonden omdat onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd naar de echtheid van het huwelijk.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, artikel dat luidt als volgt:

“ 1. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 29.03.2021 een aanvraag heeft ingediend voor een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging. Verzoekende partij wenst de echtgenote in België te vervoegen.

Verweerder benadrukt voorafgaand dat, in hoeverre verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing een kopie vormt van de eerdere weigeringsbeslissing dd. 16.12.2021, deze laatste beslissing werd vernietigd omdat wegens schending van de formele motiveringsplicht. Er werd volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen duidelijke rechtsgrond gegeven voor de weigeringsbeslissing.

Er moet worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verdere kritiek van verzoekende partij niet heeft onderzocht en aldus geen uitspraak heeft gedaan omtrent de motieven die betrekking hebben op de vaststelling dat het huwelijk zou zijn afgesloten teneinde verzoekende partij binnenkomst in het Rijk te verschaffen.

Zoals hoger aangehaald, vormt artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet wel degelijk de rechtsgrond van de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kon echter toepassing maken van voormeld artikel uit de Vreemdelingenwet, daar is komen vast te staan dat het huwelijk met de referentiepersoon uitsluitend werd afgesloten opdat verzoekende partij het Rijk zou kunnen binnenkomen of verblijven.

In de bestreden beslissing komen dienaangaande volgende elementen aan bod:

- *er werd een visumaanvraag gezinshereniging ingediend om de echtgenote in België te vervoegen;*
- *er werd op 25.01.2015 een huwelijk in Eritrea afgesloten;*
- *de laatste keer dat ze elkaar zagen was in juni 2016, de dag dat mevrouw het land verliet;*
- *gezien er enkele aanwijzingen zijn die wijzen op een schijnhuwelijk, werd om het advies van het Openbaar Ministerie gevraagd op 03.11.2021;*
- *uit het advies van de procureur des konings blijkt duidelijk dat de intenties van één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap;*
- *verzoeker kan, door zijn huwelijksakte aan te bieden nadat mevrouw vluchtelingenstatus heeft verkregen, een verblijfsvoordeel verkrijgen;*
- *het betrof een gearrangeerd huwelijk;*
- *er is nog geen sprake geweest van een stabiel huwelijk;*
- *beiden hebben elkaar amper gezien;*
- *de werkwijze van beide personen, ligt tot in de details in lijn met de werkwijze van alle dossiers met betrekking tot Eritrese onderdanen;*
- *de dossiers van Eritreeërs zijn op spectaculaire wijze toegenomen;*
- *verzoeker en mevrouw hebben elkaar al ruim 5 jaar niet meer gezien;*
- *verzoeker heeft pas een gsm sinds 08.03.2021;*
- *het is uiterst ongeloofwaardig dat het huwelijk uit 2015 zal resulteren in een duurzame levensgemeenschap in België;*
- *in zeer gelijkaardige dossiers is de opzet van de procedure erop gericht om op een veilige manier naar Europa te kunnen komen;*
- *verzoeker zou nu in Kampala verblijven;*
- *nergens blijken bewijzen van de periode voor de visumaanvraag;*
- *het Openbaar Ministerie heeft een uitgebreid negatief advies gegeven;*
- *...*

Eén en ander klemmt des te meer nu uit de overwegingen van de bestreden beslissing zeer duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen algemene controle naar de waarachtigheid van het buitenlandse huwelijk van de verzoekende partij heeft gevoerd.

Integendeel blijkt zeer duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op basis van bepaalde elementen reeds vermoedde dat er sprake kon zijn van een schijnrelatie, waarna het dossier voor verder advies werd overgemaakt aan het parket van de procureur des Konings.

Zulks geschiedde aldus wel degelijk op grond van gegronde vermoedens. Het getuigt van een zorgvuldig onderzoek dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat een advies werd gevraagd aan het Openbaar Ministerie.

Uit bovenstaande elementen blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet over een nacht ijs is gegaan bij de beoordeling dat het huwelijk werd aangegaan met het oog op het bekomen van een verblijfsrecht in hoofde van verzoekende partij.

De algemeen theoretische beschouwingen van de verzoekende partij nopens bepaalde mededelingen van de Europese Commissie (zie pagina 17 van het inleidend verzoekschrift), zijn in dit kader volstrekt niet relevant, nu wel degelijk op gedegen gronden werd vastgesteld dat het buitenlandse huwelijk een schijnhuwelijk betreft.

In de mate dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift tracht aan te tonen dat zij wel degelijk een waarachtig huwelijk heeft afgesloten met de referentiepersoon, stelt verweerder vast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de al dan niet erkenning van het buitenlandse huwelijk.

Verweerder vestigt de aandacht op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, Contentieux administratif, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: “De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.” Artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

In de mate het tweede middel van de verzoekende partij er dan ook op gericht is om door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te doen vaststellen dat de bestreden beslissing ten onrechte op de weigering van erkenning van het buitenlandse huwelijk is gesteund, beoogt de verzoekende partij (minstens impliciet) om vaststelling van schijnhuwelijk als dusdanig ter beoordeling aan Uw Raad voor te leggen.

In de mate waarin het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de Staatssecretaris onterecht het huwelijk van verzoekende partij als in strijd met de openbare orde heeft verklaard daar in hoofde van verzoeker het doel het verwerven van een verblijfsrecht in België betreft, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387).

Het onderdeel van het tweede middel van verzoekende partij dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur het buitenlandse huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Er dient te worden herhaald dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich op zeer gedegen onderzoek heeft gebaseerd en zelf deugdelijk heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Daar waar verzoekende partij stelt dat er geen sprake kan zijn van een schijnhuwelijk, nu er geen verblijfsvoordeel was op het moment van het afsluiten van het huwelijk, laat verweerder gelden dat deze kritiek niet ernstig is.

Immers blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de visumaanvraag heeft geweigerd omdat is gebleken dat verzoekende partij, door de huwelijksakte aan te bieden op 29.03.2021, zijnde net binnen het jaar nadat zijn vermeende echtgenote de vluchtelingenstatus heeft verkregen, wel degelijk een verblijfsrechtelijk voordeel heeft. In samenhang met de overige elementen (o.a. de duidelijke modus operandi in zeer veel gelijkaardige dossiers), kon de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie besluiten dat de bedoeling van verzoeker er louter is op gericht om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen.

Verweerder verwijst tevens naar het administratief dossier, waaruit blijkt dat meermaals werd aangedrongen bij de ambassade om alsnog de visumaanvraag rond te krijgen binnen het jaar nadat de vermeende echtgenote vluchtelingenstatus heeft verkregen.

Terwijl hoe dan ook blijkt uit de modus operandi in de Eritrese dossiers, dat er wel degelijk duidelijk aanwijzingen zijn dat de bedoeling van verzoekende partij bij het afsluiten van het huwelijk er eveneens enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Louter volledigheidshalve merkt verweerder op dat verzoeker als verweer aanvoert dat de beweerde echtgenote van verzoeker steeds consequente verklaringen zou hebben afgelegd over hun relatie. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat er tegenstrijdigheden zitten in het verhaal van verzoeker en zijn beweerde echtgenote. Zo verklaarde zijn beweerde echtgenote dat het een gearrangeerd huwelijk betrof, en zij elk uit een andere landelijke gemeente van Eritrea komen. Verzoeker daarentegen verklaarde dat zij elkaar al sinds hun kindertijd kennen.

Hieruit blijkt ook dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de verklaringen die de beweerde echtgenote van eiser heeft afgelegd in de loop van haar asielprocedure.

Verzoeker stelt dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met de culturele verschillen tussen België en Eritrea. Dergelijk verweer kan evenwel niet overtuigen, nu de culturele verschillen bijvoorbeeld niet kunnen verklaren waarom onverenigbare verklaringen werden afgelegd over het ontstaan van de voorgehouden relatie.

Terwijl door de procureur des Konings tevens op pertinente wijze is opgemerkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon de voorbije 5 jaar nauwelijks of geen contact hebben onderhouden.

Daar waar het inderdaad niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie toekomt om zich uit te spreken over gebeurlijke gearrangeerde huwelijken, vermag de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie uiteraard wél vast te stellen dat de elementen van huidig dossier manifest wijzen op een schijnhuwelijk.

Zelfs indien het op het Eritrese platteland niet gebruikelijk zou zijn om foto's te nemen bij huwelijksplechtigheden, dan nog volstaat zulks niet om afbreuk te doen aan de overige vaststellingen van zowel de procureur des Konings, als de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, op basis waarvan werd besloten dat het buitenlandse huwelijk kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap.

Het is hierbij overigens zeer pertinent op te merken dat de verzoekende partij er blijkbaar wél in slaagde om specifiek in de periode van de visumaanvraag zogenaamde "bewijzen van de relatie" te vergaren, waarbij dit om onduidelijke redenen onmogelijk is gebleken voor de periode voorafgaand aan de visumaanvraag.

Bovendien bevatten de chatgesprekken die werden voorgelegd, geen vertaling, zodat deze bezwaarlijk op hun echtheid kunnen worden getoetst.

Het absolute gebrek aan bewijzen van enige relatie is wel degelijk pertinent, inzonderheid in het licht van de overige vaststellingen.

Verzoeker meent dat niet alle informatie die beschikbaar was in beschouwing werd genomen door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker stelt echter niet welke informatie niet in beschouwing werd genomen.

Zowel de geldtransfers, chatgesprekken, overschrijvingen als verklaringen werden beoordeeld in de bestreden beslissing. Het is verweerder dus niet duidelijk welke elementen niet in beschouwing werden genomen door de gemachtigde volgens verzoeker, dewelke de totstandkoming van de bestreden beslissing gebeurlijk zouden hebben kunnen beïnvloeden.

In een tweede onderdeel uit verzoekende partij kritiek op de kwaliteit van het advies van het parket en meent zij dat verweerder zich louter op dit advies baseert.

Opnieuw moet als algemene opmerking worden gemaakt dat verzoekende partij middels haar kritiek op het advies van het parket, een feitelijke herbeoordeling beoogt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Terwijl het geenszins kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om op grond van de voormelde motieven te oordelen dat de bedoeling van minstens één van de echtgenoten er kennelijk op is gericht een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

In zoverre verzoekende partij concrete kritiek geeft op de inhoud van het “gebrekkige advies van het parket”, laat verweerder gelden dat deze kritiek niet gericht is tegen de bestreden beslissing.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

In de mate dat de verzoekende partij beweert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich “enkel [baseert] op het advies van het parket”, benadrukt verweerder nog dat deze kritiek eenvoudigweg onjuist is.

Zoals hoger reeds werd aangehaald heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie immers in eerste instantie zelf elementen opgemerkt, dewelke vragen deden rijzen nopens de waarachtigheid van het buitenlandse huwelijk. Op basis van deze vaststellingen werd, omwille van het vermoeden van schijnrelatie, een bijkomend advies gevraagd aan het Openbaar Ministerie, naar aanleiding waarvan het vermoeden van schijnrelatie werd bevestigd.

Er is wel degelijk een eigen onderzoek gevoerd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, zoals ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Ter illustratie verwijst verweerder naar de brief van 03.11.2021 vanwege de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan het parket van de procureur des Konings te Antwerpen.

Louter ten overvloede merkt verweerder nog op dat het uiteraard weinig ernstig is om voor te houden dat het Openbaar Ministerie niet over de nodige specialisatie of kunde zou beschikken om dergelijke onderzoeken naar schijnrelatie te voeren. Binnen de Belgische rechtsorde is het parket van de procureur des Konings wel degelijk dé instantie bij uitstek die gespecialiseerd is in het onderzoek naar gebeurlijke schijnrelaties.

Enige andere bewering van de verzoekende partij is nergens op gestoeld en doet hoe dan ook geen afbreuk aan het feit dat in casu het door het Openbaar Ministerie verleende advies op deugdelijke elementen is gestoeld.

Gezien het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk zelf een onderzoek heeft gevoerd én gezien het parket een gespecialiseerde instantie is in het kader van onderzoek naar schijnrelaties, ziet verweerder niet in op welke manier de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich niet heeft gehouden aan de door verzoekende partij voorgehouden “vergewisplicht”.

Verzoeker verwijst naar verschillende elementen waarmee de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nog rekening had moeten houden, terwijl nergens wordt bewezen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hieraan compleet zou zijn voorbijgegaan.

Wat betreft onder meer de brief van CAW, laat verweerder gelden dat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden. Hoger werd eveneens naar deze brief verwezen, nu dit de opmerkelijke chronologie (huwelijk, verhuis mevrouw, verdwijnen verzoeker, asielaanvraag mevrouw, toekenning vluchtelingenstatus mevrouw, visumaanvraag binnen het jaar van verzoeker) in de verf zet.

Verzoekende partij kan verder niet ernstig voorhouden dat het advies niet op individuele wijze werd genomen. Het is immers een meer dan pertinent gegeven dat te wijzen op de zeer gelijkaardige werkwijze in Eritrese dossiers.

Bovendien is uit het bovenstaande gebleken dat in de bestreden beslissing op zorgvuldige wijze en na uitgebreid onderzoek tot de conclusie is gekomen om de visumaanvraag te weigeren op grond van artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Van pagina 25 tot 27 uit verzoekende partij kritiek op het advies van het parket, terwijl hoger reeds werd aangegeven dat dit advies niet de bestreden beslissing betreft en verzoekende partij hiermee eveneens een feitelijke herbeoordeling beoogt.

Betreffende de schending van artikel 41 EU-Handvest, laat verweerder gelden dat het Hof van Justitie van de Europese Unie meermaals heeft gesteld dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Dit standpunt werd uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State in haar arrest nr. 233.719 dd. 03.02.2016, alsook in het arrest nr. nr. 238.474 van 12.06.2017.

Verzoeker maakt voorts geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing hem een doeltreffende voorziening in rechte, zoals bedoeld in artikel 47 van het Handvest, zou ontnemen.

Daar waar de verzoekende partij kritiek levert op de wijze waarop zij haar recht van inzage in het dossier al dan niet heeft kunnen uitoefenen, kan deze kritiek als dusdanig niet betrokken worden op de bestreden beslissing die door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd genomen.

Zie ook:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat artikel 47 van het Handvest betrekking heeft op het rechtsmiddel waarover verzoeker beschikt om zich tegen een ten aanzien van hem genomen beslissing in rechte te voorzien. Deze bepaling heeft geen uitstaans met de verplichtingen van het bestuur, wanneer deze een administratieve beslissing neemt, doch enkel met de aard van het beroep dat de verzoekende partij tegen een dergelijke beslissing kan instellen. Het bestuur, dat de in casu bestreden beslissing heeft genomen, is uiteraard geen ‘gerecht’ zoals daarvan sprake is in voornoemde bepaling” (RvV nr. 2019.402 dd. 02.04.2019)

Verzoeker toont bovendien -en a fortiori- niet aan op welke wijze hij geschaad werd, en hoe hij zijn verweer anders zou hebben kunnen voeren, indien hij wel het advies van het parket op haar inhoud had kunnen nagaan.

De verzoekende partij beperkt zich tot een zuivere theoretische opmerking nopens het recht van inzage in het administratief dossier, zonder aannemelijk te maken over welke cruciale informatie zij niet zou hebben kunnen beschikken, dit ten einde een doeltreffende voorziening in rechte te kunnen instellen.

Volledigheidshalve merkt verweerder verder nog op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet hoe dan ook niet bevoegd is om zich uit te spreken over de grieven van de verzoekende partij, dewelke ontegensprekelijk betrekking hebben op de wet betreffende de openbaarheid van het bestuur van 11 april 1994.

Zie ook:

“3.13. Waar verzoeker beweert bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-Generaal geen reactie te hebben gekregen op zijn verzoek tot inzage en het bekomen van afschriften van de stukken uit zijn dossier, merkt de Raad op dat in artikel 8 van de wet betreffende de openbaarheid van het bestuur van 11 april 1994 specifieke rechtsmiddelen zijn opgenomen die in geval van problemen in het kader van de passieve openbaarheid van bestuur kunnen worden aangewend. De Raad is op grond van artikel 39/1 van de vreemdelingenwet niet bevoegd om zich over dit geschil, dat geen verband houdt met de toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen uit te spreken.” (RvV nr. 150.233 dd. 30.07.2015)

Daarnaast kan verzoekende partij zich ook niet dienstig beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging. Zie in die zin:

“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Als algemene conclusie bij het tweede onderdeel van het eerste middel, laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij aldus louter gericht is tot het advies van het parket van de procureur des konings, zonder dat verzoekende partij hiermee aantoonst dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op gebrekkige wijze zou zijn gemotiveerd.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artt. 39/2, §2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip ‘beslissing’ teruggerepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001,83).

Immers bepaalt artikel 39/2 §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangaande de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet de wet zelf beoordelen aan de hand van de door verzoekende partij opgeworpen schending. De gevraagde beoordeling kan dan ook niet worden gemaakt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekende partij lijkt zich te verliezen in een uitgebreide kritiek op het (advies van het) parket.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van een visum gezinshereniging.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken en die verzoekende partij tijdig had voorgelegd, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.1.3. Beoordeling

4.1.3.1. De Raad stelt samen met de verweerder vast dat de verzoeker in de aanhef van het eerste middel wel de schending aanhaalt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van artikel 12 van het Vluchtelingenverdrag, maar dat hij nalaat om deze schendingen concreet toe te lichten.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

De verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 12 van het Vluchtelingenverdrag door de bestreden beslissing geschonden acht.

Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.1.3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad herinnert eraan dat hij de eerder op 16 december 2021 genomen beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf heeft vernietigd. In zijn arrest van 8 juni 2022 met nr. 273 783 heeft de Raad een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 vastgesteld omdat het niet voldoende duidelijk was op welke feitelijke basis het gevraagde visum precies werd geweigerd. Er waren blijkens de opgegeven motieven met name twee lezingen mogelijk: ofwel werd de aanvraag geweigerd omdat de verwantschapsband niet bewezen werd of kan worden geacht, ofwel omdat het huwelijk - waarvan het feitelijk bewijs wel werd aanvaard - geen recht op gezinshereniging opent omdat dit huwelijk uitsluitend werd afgesloten opdat de verzoeker het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven. De Raad stelde tevens vast dat geen van de in de beslissing van 16 december 2021 opgenomen wettelijke bepalingen de genomen weigeringsbeslissing op pertinente en draagkrachtige wijze kon schragen.

De verweerder heeft aan dit vernietigingsarrest gevolg gegeven middels de thans bestreden beslissing. Uit een eenvoudige lezing van deze beslissing blijkt duidelijk dat de visumaanvraag met toepassing van artikel 11, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd omdat het vast staat dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven. De verweerder verwijst in dit verband onder meer uitdrukkelijk naar een aantal vaststellingen die de procureur des Konings in een advies van 11 december 2021 heeft geformuleerd. Een afschrift van dit advies bevindt zich in het administratief dossier. De verweerder heeft in de bestreden akte duidelijk aangegeven op welke feiten en op welke elementen uit het voormelde advies de genomen beslissing berust. De bestreden beslissing is hiermee op afdoende wijze gemotiveerd.

Waar in de bestreden beslissing *in fine*, na de vaststelling dat toepassing wordt gemaakt van artikel 11, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, nog wordt gesteld *“derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent”*, maakt dit een bijkomstige en overtoollige motivering uit. De weigering van de afgifte van het visum wordt immers reeds afdoende in rechte en in feite geschraagd met de toepassing

van artikel 11, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet en met de bijbehorende motieven ter ondersteuning van het besluit dat het vast staat dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven. De kritiek tegen deze ene overtoellige zin kan op zich niet tot de nietigverklaring leiden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

4.1.3.3. De verzoeker beroept zich voorts op een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

4.1.3.3.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat de genomen beslissing wordt gedragen door rechtens aanvaardbare motieven die kunnen blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit de stukken van het dossier. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 8 december 2022, nr. 255.212). De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur wordt onderzocht door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De thans bestreden beslissing betreft de weigering van de afgifte van een visum met het oog op de gezinshereniging met een in België als erkend vluchteling verblijvende vreemdeling.

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet bepaalt hieromtrent als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)”

De bestreden weigeringsbeslissing werd genomen in toepassing van artikel 11, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.”

De Raad wijst erop dat deze bepalingen een omzetting vormen van de artikelen 11, lid 2, en 16, lid 2, onder b), van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG) (zie in deze zin de memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, *Parl.St.* Kamer, 2005-2006, doc51K2478/001, 69).

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

Aangezien de aanvraag gericht is op de gezinshereniging met een erkend vluchteling, dient ook de overweging 8 van de richtlijn 2003/86/EG meegenomen te worden:

“De situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstiger voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging.”

Uit een lezing van de bestreden akte blijkt dat de verweerder zich op de volgende vaststellingen baseert om te besluiten tot de weigering van afgifte van het visum met toepassing van artikel 11, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet:

“Betrokkenen huwden op 25/01/2015

Ze kenden mekaar sinds ze burens waren en kenden mekaar sinds hun kindertijd

De laatste keer dat ze mekaar zagen was in juni 2016, de dag dat mevrouw het land verliet

Betrokkenen woonden 1 jaar en 4 maanden samen

Betrokkene houden contact via Messenger en Emo en dit elke dag

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 03/11/2021 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In het advies van 11/12/2021 is de Procureur des Konings van mening dat uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijft dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. "Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren. Het huwelijk is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een gebonden levenslang gewilde leefgemeenschap doen ontstaan. Er dient dus onderzocht te worden of het afgesloten huwelijk tussen H. G. R., °xx/xx/1987, T. T. Y., °xx/xx/1996 voldoet aan deze bij wet gestelde vereiste. Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van hen samenlevingscontract of het gewoon samenwonen. Er mag dan ook van uitgegaan worden dat aanstaande huwelijkspartners nopens het afsluiten van een huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen", aldus de Procureur des Konings.

Dit advies is onder meer gebaseerd op :

Verblijfsvoordeel voor meneer : door nu de huwelijksakte aan te bieden, op een moment dat de vrouw in België verblijfsrecht geniet als erkend vluchteling is er een verblijfsvoordeel aan verbonden voor de man die momenteel in Kampala (Oeganda) blijkt te verblijven. Nu mevrouw verblijf heeft in België, ziet hij zijn kans om gezinshereniging aan te vragen.

Relatieverloop : het betrof een gearrangeerd huwelijk tussen 2 families uit 2 verschillende landelijke gemeenten in Eritrea, volgens mevrouw, terwijl meneer zegt ze mekaar al sinds hun kindertijd kennen.

Het huwelijk vond plaats op 25/01/2015. Ze zouden een jaar en 4 maanden, hebben samengewoond, maar meneer zat in het leger en was dus nagenoeg nooit thuis. Op een zeker ogenblik wilde meneer niet terug naar het leger en dook hij onder. Omdat de Eritrese overheid hierdoor mevrouw kwam lastigvallen, is ze uiteindelijk in juni 2016 uit Eritrea vertrokken richting Europa. In mei 2019 arriveerde ze in België om asiel aan te vragen. In maart 2020 werd ze als vluchteling erkend. Vervolgens verliet ook meneer Eritrea en ging hij naar Kampala in Oeganda om er de procedure gezinshereniging op te starten zoals zoveel Eritreeërs want intussen kunnen ze er verblijven als asielzoeker. Van een stabiel huwelijk is er dus nog geen sprake geweest. Betrokkenen hebben mekaar al ruim 5 jaar niet meer gezien en zijn dus eigenlijk slechts vreemden t.o.v mekaar. Er was tussentijds ook nauwelijks tot geen contact, aangezien er in de Eritrese dorpen geen internet of telefonie beschikbaar is. Meneer heeft pas een GSM sinds 08/03/2021. Het is weinig realistisch dat dit huwelijk in België ineens in een duurzame levensgemeenschap zou resulteren.

Amper relatiebewijzen : ter staving van de relatie worden enkele geldtransfers voorgelegd, maar niet rechtstreeks gericht aan meneer maar aan iemand anders. Er zijn ook een pak chatgesprekken afgedrukt in het Tigrinya zodat de inhoud ervan niet kan worden nagegaan. De bewijzen dateren allemaal van die periode van de visumaanvraag. Er is niets dat wijst op een relatie voordien. Er zijn zelfs geen huwelijksfoto's of foto's waarop ze beiden te zien zijn.

Op basis van hogervermelde elementen is de Dienst Vreemdelingenzaken van mening dat art. 11, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 van toepassing is.

Art. 11. § 1 bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven : [...] 4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven."

De Raad stelt vooreerst vast dat uit deze motieven onmiskenbaar en voldoende duidelijk naar voor komt dat de verweerder heeft erkend dat de verzoeker gehuwd is met de Eritrese vrouw die hij wenst te

vervoegen met het oog op de gezinshereniging in België. Uit niets blijkt dat de verweerder thans zou hebben geoordeeld dat de verwantschapsband met de gezinshereniger niet bewezen werd of kan worden geacht in het licht van de bepalingen van artikel 11, §1, eerste lid, 1° en artikel 12bis, §§5 en 6, van de Vreemdelingenwet. De verweerder beperkt zich thans tot de loutere vaststelling dat de verzoeker en de gezinshereniger in Eritrea zijn gehuwd op 25 januari 2015, zonder tegen te werpen dat het bestaan van het huwelijk niet is bewezen.

De verweerder heeft thans beslist om de voorliggende visumaanvraag te weigeren met toepassing van artikel 11, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Deze wettelijke bepaling is op zich duidelijk in die zin dat de verweerder enkel kan beslissen dat de aanvrager van een visum lang verblijf met het oog op de gezinshereniging met een echtgenoot-derdelander, niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven wanneer het *“vast staat”* dat het huwelijk *“uitsluitend afgesloten werd”* opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven. De door de wetgever gehanteerde terminologie kan niet anders worden begrepen als dat de verweerder dient aan te tonen (*“het staat vast”*) dat de intentie van minstens één van de huwelijkspartners er op het moment van de huwelijksvoltrekking (*“het huwelijk werd afgesloten opdat”*) enkel en alleen (*“uitsluitend”*) in bestond om de aanvrager van het visum een toegang tot en/of een verblijf op het Belgische grondgebied te verschaffen.

Samen met de verzoeker merkt de Raad op dat de verweerder blijkens de bestreden beslissing heeft bevestigd dat hij op 21 januari 2015 te Eritrea is gehuwd en dat hij en zijn echtgenote (dit is gezinshereniger) aldaar een jaar en vier maanden samen hebben gewoond, dit is tot de gezinshereniger in juni 2016 Eritrea verliet om redenen die uiteindelijk hebben geleid tot haar erkenning als vluchteling in België. Het is evenmin betwist dat zowel de verzoeker als de gezinshereniger de Eritrese nationaliteit hebben. De verweerder herneemt bovendien, zonder hierbij enige kanttekening te maken, de bevinding van de procureur des konings waar deze in zijn advies heeft gesteld dat verzoekers echtgenote in maart 2020 als vluchteling werd erkend en dat de verzoeker *“vervolgens”* zijn herkomstland, Eritrea, verliet om zich naar Kampala in Oeganda te begeven om er de procedure gezinshereniging op te starten.

De verzoeker merkt in dit kader dan ook terecht op dat op 21 januari 2015, op het moment van het afsluiten van het huwelijk in Eritrea, geen van de twee partners over een verblijfsrecht in België beschikte of dit in het vooruitzicht had. Het gaat om een huwelijk tussen twee Eritrese onderdanen in Eritrea en de verweerder heeft uitdrukkelijk bevestigd dat de verzoeker en de gezinshereniger na het afsluiten van het huwelijk nog een jaar en vier maanden samengewoond hebben (al was de verzoeker niet vaak thuis) in hun beider land van herkomst, terwijl het ook niet wordt betwist dat de gezinshereniger pas in juni 2016 vanuit haar land van herkomst naar Europa is gevlucht om pas in maart 2019 naar België te komen om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen dat uiteindelijk in maart 2020 resulteerde in een erkenning als vluchteling, en terwijl de verweerder evenmin in vraag stelt dat verzoeker zijn land van herkomst pas na maart 2020 heeft verlaten. Het gaat, in deze niet betwiste omstandigheden, elke redelijkheid te buiten om te besluiten dat het *“vast staat”* dat het huwelijk *“uitsluitend afgesloten werd”* opdat de verzoeker het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven. De verweerder houdt er geen rekening mee dat de verblijfsgerelateerde intentie reeds moet bestaan op het ogenblik van de huwelijksvoltrekking. *In casu* gaat de verweerder er op onaanvaardbare wijze aan voorbij dat geen van de echtgenoten op het moment van het afsluiten van het huwelijk enige link had met België en dat de gezinshereniger op het moment van het afsluiten van het huwelijk ook geen enkel vooruitzicht had op een toekomstig verblijf in België, meer nog, zij heeft Eritrea pas verlaten nadat zij eerst een jaar en vier maanden in Eritrea heeft verbleven met de verzoeker en zij heeft er daarna nog ongeveer drie jaar over gedaan om naar België te komen en er een verzoek om internationale bescherming in te dienen dat uiteindelijk heeft geleid tot de toelating tot verblijf in België als erkend vluchteling eind maart 2020.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is derhalve aangetoond.

4.1.3.3.2. Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

In de nota met opmerkingen grijpt de verweerder terug naar het advies van de procureur des Konings. De Raad benadrukt in deze dat het advies van de procureur des Konings slechts een advies betreft. Het staat de verweerder in deze vrij de inhoud van het advies van de procureur des Konings over te nemen in zijn weigeringsbeslissing, doch dit doet geen afbreuk aan het gegeven dat het de verweerder zelf is die moet beslissen of het visum al dan niet wordt afgeleverd. Het komt enkel aan de verweerder toe om de uiteindelijke beslissing inzake de visumaanvraag te nemen en dit nadat een deugdelijk en individueel onderzoek werd gevoerd. De verweerder kan zich, zoals hij in de nota met opmerkingen poogt te doen, niet zonder meer verschuilen achter het advies van de procureur des Konings en dient in het kader van

het onderzoek rekening te houden met alle voorliggende elementen. Hoewel het op zich niet bij wet is verboden dat de gemachtigde zich bij het nemen van zijn bestuurlijke beslissing laat adviseren door de procureur des Konings, is en blijft het dus in elk geval aan de gemachtigde om er zich van te vergewissen dat hij beschikt over de nodige elementen om op een deugdelijke gemotiveerde en redelijke wijze tot de conclusie kunnen komen dat in het individuele aan hem voorgelegde geval voldaan is aan de vereisten van artikel 11, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet dat het “vast staat” dat het huwelijk “uitsluitend afgesloten werd” opdat de verzoeker het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven. De gemachtigde is niet gebonden door het advies van de procureur des Konings en aangezien de bevoegdheid inzake de toepassing van artikel 11, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet uitsluitend bij de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde ligt, kan de gemachtigde zich slechts beperken tot het overnemen van het advies van de procureur des Konings indien dit advies op zich reeds de nodige sluitende elementen bevat die de gemachtigde toelaten om op een deugdelijke en redelijke wijze te concluderen dat het vast staat dat het huwelijk werd afgesloten met de uitsluitende bedoeling dat de verzoeker België kan binnenkomen en er kan verblijven. De Raad spreekt zich evenwel niet uit over de wettigheid van het advies van de procureur des Konings, doch wel over de deugdelijkheid van de motivering zoals opgenomen in de thans bestreden akte. Indien de gemachtigde deze of gene vaststellingen van het advies van de procureur des Konings tot de zijne maakt, *quod in casu*, dan maken deze vaststellingen uiteraard ook deel uit van de motivering van de genomen weigeringsbeslissing. Zij kunnen op deze wijze dan ook door de Raad worden meegenomen in de beoordeling van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, doch dit enkel in het licht van de toepassing van artikel 11, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet en niet in het kader van een burgerrechtelijke betwisting.

De verweerder kan voorts niet worden gevolgd waar hij betwist dat de Raad bevoegd is om het hierboven besproken middelonderdeel te onderzoeken.

Het is inderdaad niet aan de Raad, maar aan de bevoegde burgerlijke rechter om zich *erga omnes* uit te spreken over het schijnkarakter van het buitenlandse huwelijk. Het is in dat opzicht overigens ook niet aan de minister c.q. de staatssecretaris of de gemachtigde, noch aan de procureur des Konings, om *erga omnes* te beslissen dat het buitenlandse huwelijk *an sich* nietig is op grond van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek *juncto* artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) (RvV 8 juni 2022, nr. 273 783). Deze bevoegdheid komt in België enkel toe aan de familierechtbank, dit indien deze rechtbank bevoegd is krachtens artikel 3 van de Verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 1347/2000. De gemachtigde is echter wél bevoegd om de afgifte van een inreisvisum te weigeren met toepassing van artikel 11, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet in het in dit artikel omschreven geval. Dat het visum wordt geweigerd, heeft alsdan geen betrekking op het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht, maar op het recht op gezinshereniging van de betrokken vreemdeling.

De Raad heeft zich hierboven op zijn beurt niet uitgesproken over de erkenning/nietigheid van het huwelijk als burgerlijk recht en heeft zich niet ingemengd in de staat van personen, waar hij louter vaststelt dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn in het licht van de duidelijke bepalingen van artikel 11, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Zoals de verweerder zelf stelt, is de Raad conform artikel 39/1, §1, van de Vreemdelingenwet “als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”. De Raad is dan ook bevoegd om, binnen de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, te oordelen dat het in de gegeven niet-betwiste omstandigheden elke redelijkheid te buiten gaat om te besluiten dat de visumaanvraag wordt geweigerd met toepassing van artikel 11, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat het vast moet staan dat het huwelijk uitsluitend werd afgesloten opdat de verzoeker België zou kunnen binnenkomen of er verblijven. De Raad heeft zodoende enkel een oordeel geveld over de correcte en redelijke toepassing van artikel 11, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet en is dus binnen de aan de Raad toegewezen bevoegdheid gebleven.

De Raad spreekt zich evenwel niet uit over verzoekers kritiek dat uit deze en gene elementen blijkt dat het wel degelijk om een waarachtig huwelijk gaat. Het is immers niet aan de Raad om ten aanzien van derden te bepalen dat de verzoeker en de gezinshereniger een waarachtig huwelijk hebben afgesloten. De Raad spreekt zich evenmin uit over een mogelijke toepassing van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek *juncto* artikel 21 van het WIPR. Daarnaast dient eraan te worden herinnerd dat de Raad in zijn eerdere vernietigingsarrest van 8 juni 2022 reeds heeft geoordeeld dat bij gebrek aan authentieke

huwelijksakte *in casu* geen toepassing wordt (noch kan worden) gemaakt van artikel 27, §1, van het WIPR, en dat de gemachtigde als administratieve overheid ook niet louter naar artikel 21 van het WIPR kan verwijzen, zodat de bepaling van artikel 27, §1, vierde lid, van het WIPR, die voorziet dat tegen de weigering van “*elke overheid*” om de geldigheid van de “*buitenlandse authentieke akte*” te erkennen beroep kan worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg *c.q.* familierechtbank, in het voorliggende geschil niet aan de orde is.

De verweerder repliceerde voor het overige nog als volgt: “*Daar waar verzoekende partij stelt dat er geen sprake kan zijn van een schijnhuwelijk, nu er geen verblijfsvoordeel was op het moment van het afsluiten van het huwelijk, laat verweerder gelden dat deze kritiek niet ernstig is.*

Immers blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de visumaanvraag heeft geweigerd omdat is gebleken dat verzoekende partij, door de huwelijksakte aan te bieden op 29.03.2021, zijnde net binnen het jaar nadat zijn vermeende echtgenote de vluchtelingenstatus heeft verkregen, wel degelijk een verblijfsrechtelijk voordeel heeft. In samenhang met de overige elementen (o.a. de duidelijke modus operandi in zeer veel gelijkaardige dossiers), kon de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie besluiten dat de bedoeling van verzoeker er louter is op gericht om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen.”

In tegenstelling tot hetgeen de verweerder betoogt, wordt het des te meer duidelijk dat het in de gegeven niet-betwiste omstandigheden kennelijk onredelijk is om te besluiten dat het vaststaat dat het huwelijk werd afgesloten met de uitsluitende bedoeling om de verzoeker toegang tot en een verblijf op het Belgische grondgebied te verschaffen, waar in de bestreden akte uit het advies van de procureur des Konings wordt overgenomen dat “*door nu de huwelijksakte aan te bieden, op een moment dat de vrouw in België verblijfsrecht geniet als erkend vluchteling er een verblijfsvoordeel (is) aan verbonden voor de man die momenteel in Kampala (Oeganda) blijkt te verblijven*”. De procureur des Konings, en de gemachtigde met hem, heeft dus niet vastgesteld dat er op het moment van het afsluiten van het huwelijk een verblijfsvoordeel werd nagestreefd voor de verzoeker, maar dat dit oogmerk van het verblijfsvoordeel pas meer dan vijf jaar later ontstond, namelijk wanneer de verzoeker op 29 maart 2021 de huwelijksakte aanbiedt ter ondersteuning van zijn aanvraag voor een visum lang verblijf met het oog op de gezinshereniging met zijn in België verblijvende echtgenote.

In tegenstelling tot hetgeen de verweerder lijkt voor te houden, heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing de uitgebreid gemotiveerde passage inzake de “*terugkerende modus operandi*” uit het advies van de procureur des Konings niet overgenomen. Bijgevolg blijkt ook niet dat de gemachtigde de vaststellingen uit deze paragraaf tot de zijne heeft gemaakt. De overige motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, houden op zich evenmin verband met enige vaststelling dat er in Eritrese dossiers een terugkerende *modus operandi* is die wijst op het aanwenden van schijnsituaties. De gemachtigde herneemt wel de algemene vaststelling van de procureur des Konings dat de verzoeker “*zoals zoveel Eritreeërs*” zijn herkomstland verliet nadat zijn echtgenote in België reeds was erkend als vluchteling om zich naar Kampala, Oeganda, te begeven waar hij kon verblijven als asielzoeker en om daar de aanvraag gezinshereniging op te starten. Deze vaststelling zegt op zich echter niets over mogelijke schijnsituaties, hetgeen wel aan bod komt in de hoger in het advies van de procureur des Konings opgenomen uitgebreide paragraaf inzake de “*terugkerende modus operandi*”. Deze uitgebreide paragraaf werd, zoals hoger reeds werd vastgesteld, echter niet door de gemachtigde hernomen. Het verweer in de nota met opmerkingen komt op dit punt dan ook neer op een poging om de motieven van de bestreden beslissing *a posteriori* aan te vullen. Een dergelijk verweermiddel is onontvankelijk.

Ten overvloede en met het oog op een definitieve geschillenbeslechting wijst de Raad erop dat, ook al zou in de bestreden akte zijn gemotiveerd dat “*hoe dan ook uit de modus operandi in de Eritrese dossiers (blijkt) dat er wel degelijk duidelijk aanwijzingen zijn dat de bedoeling van verzoekende partij bij het afsluiten van het huwelijk er eveneens enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen*”, eender wie kan inzien dat dergelijke motivering elke redelijkheid te buiten gaat. Immers kan uit de gedragingen van sommige andere Eritreeërs hoe dan ook niet blijken welke de persoonlijke intenties waren van de verzoeker en zijn echtgenote op het moment dat zij in het huwelijk traden. De gemaakte redenering is een typevoorbeeld van een ongeldig syllogisme: uit de particulariteit dat sommige (dus niet alle) Eritreeërs voorafgaand aan hun vlucht naar Europa een schijnhuwelijk aangaan, kan geenszins geldig worden afgeleid dat de verzoeker, die Eritreeër is, dit ook heeft gedaan. Een dergelijke redenering is manifest ongeldig.

Daarnaast zou de verzoeker alsdan ook kunnen worden bijgetreden waar hij het volgende stelt:

“Ten tweede stelt het advies dat er sprake is van een zogenaamde terugkerende modus operandi. Er wordt verwezen naar een gezamenlijke positie van parket en DVZ en men schetst daarop een zogenaamd terugkerend patroon dat uitgaat van wat er in andere Eritrese dossiers zou gebeurd zijn, zonder dit ook maar op een of andere wijze aan te tonen (...)

(...) Door de manier waarop gezinshereniging in België georganiseerd was voor personen uit Eritrea, zijn zij (lees: de Eritreeërs) stuk voor stuk verplicht om naar de Belgische ambassade in een buurland te gaan. België heeft immers geen ambassade in Eritrea, heeft art. 5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn zo omgezet dat de referentiepersoon het verzoek gezinshereniging niet mag aanvragen, maar de gezinshereniger zich fysiek moet aanbieden op de ambassade in het derde land. Gezien (...) het om gezinshereniging met vluchtelingen gaat, zien deze mensen zich verplicht in afwachting van hun verzoek gezinshereniging in het derde land te verblijven, vaak met alle problemen die daarmee gepaard gaan: geen verblijfsrecht, geen toegang tot de arbeidsmarkt, geen toegang tot onderwijs, burgeroorlog, etc.

Het is evident dat de echtgenoot van een Eritrese vluchteling moet wachten tot diens partner een verblijfsrecht heeft om een visumaanvraag in te dienen, dat is immers een wettelijke voorwaarde. Het is ook evident dat men zich daarvoor naar een buurland moet begeven, (...) omdat er geen bevoegde Belgische ambassade is in Eritrea zelf. Dat de persoon in kwestie dan in dat buurland blijft tijdens de behandeling van de visumaanvraag is dan meestal omdat men bij terugkeer naar Eritrea vervolging riskeert wegens illegale grensoverschrijding (detentie, seksueel geweld, foltering en mishandeling) te worden.

Oeganda is geen buurland van Eritrea en verzoekster begrijpt niet op welke grond haar dossier wordt gelinkt aan een ‘modus operandi’ waarbij enkel de nationaliteit gedeeld is, en de conclusies gebaseerd zijn op niet-toegankelijke informatie en niet geverifieerd kunnen worden.

Het parket en verwerende partij zouden informatie van de Politie Antwerpen in verband met Eritrese gezinsherenigers hebben die hen in staat stelt te twifelen aan huwelijken tussen Eritrese onderdanen op grond van de nationaliteit alleen. Het parket verwijst op zijn beurt naar ‘steekproeven’ die de DVZ zou hebben afgenomen, en een terugkerende ‘modus operandi’.

De informatie van de Lokale Politie Antwerpen waarnaar verwezen wordt, de zegzegde steekproef, en de anekdotes waar het parket naar verwijst vinden geen enkele weerslag in het administratief dossier.

(...)

Er moet een ander element dan louter een gedeelde nationaliteit voorhanden zijn om toe te laten uit dergelijke losse, ononderbouwde, beweringen daar conclusies uit te trekken die ook toepasbaarheid nastreven in verzoekers dossier.”

De Raad merkt in dit verband ook nog op dat “duidelijke aanwijzingen” niet volstaan om toepassing te maken van artikel 11, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Het moet immers “vaststaan” dat er een schijnsituatie werd aangewend. Daarenboven moet het vaststaan dat het huwelijk bij de totstandkoming ervan “uitsluitend” gericht was op het verschaffen van een verblijfsvoordeel voor de verzoeker. Tot slot moet het vaststaan dat het huwelijk werd afgesloten opdat de verzoeker “het Rijk” zou kunnen binnenkomen of er verblijven. Het (uitsluitend) nastreven van een toekomstig verblijf in Europa is dus niet voldoende, maar het moet vaststaan dat het huwelijk uitsluitend werd afgesloten teneinde de verzoeker toe te laten specifiek naar België te komen en/of er te verblijven. Een duidelijke link met België op het moment van de huwelijksvoltrekking in het buitenland is dus in elk geval nodig om toepassing te kunnen maken van artikel 11, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Uit de motieven van de bestreden beslissing kan een dergelijke link echter niet blijken, wel in tegendeel.

Bijgevolg is naast de materiële motiveringsplicht ook artikel 11, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet geschonden.

4.1.3.3.3. Het eerste middelonderdeel is derhalve gegrond.

4.1.3.3.4. De verzoeker kan voorts tevens worden bijgetreden in zijn kritiek dat de verweerder de op hem rustende zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door, na de vernietiging van de vorige weigeringsbeslissing bij 's Raads arrest nr. 273 783 van 8 juni 2022, opnieuw te verwijzen naar hetzelfde advies van de procureur des Konings van 11 december 2021 zonder de nieuwe elementen in rekening te nemen die hem werden overgemaakt naar aanleiding van de op 25 en 26 januari 2022 ingestelde beroepen tot nietigverklaring die tot het voormeld arrest hebben geleid, en zonder de talrijke nieuwe

stukken in rekening te nemen die blijkens het administratief dossier aan de diensten van de verweerder werden overgemaakt met mailberichten van 21 augustus en 19 december 2022 en dit ter ondersteuning van de waarachtigheid van het huwelijk en ter weerlegging van de vaststellingen van de procureur des Konings.

De verweerder verwijst, na de nietigverklaring van de eerdere weigeringsbeslissing van 16 december 2021, in de thans bestreden beslissing opnieuw naar hetzelfde advies van de procureur des Konings van 11 december 2021 en hij neemt uit dit advies exact dezelfde vaststellingen van de procureur des Konings over in de thans genomen beslissing, om nu te concluderen dat artikel 11, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De verweerder komt tot dit besluit op grond van exact dezelfde feitelijke vaststellingen als deze die reeds in de vernietigde beslissing waren opgenomen. Het verschil tussen beide beslissingen bestaat slechts uit een nietszeggende toevoeging "*aldus de Procureur des Konings*", de weglating van de paragrafen die verwijzen naar artikel 12*bis*, §5, en 6, van de Vreemdelingenwet, naar artikel 146*bis* van het (oud) Burgerlijk Wetboek en naar artikel 21 van het WIPR, en de toevoeging van een paragraaf omtrent de toepassing van artikel 11, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Het spreekt voor zich dat de vaststellingen van de procureur des Konings in het advies van 11 december 2022, die in de bestreden akte worden overgenomen, onmogelijk betrekking kunnen hebben op de stukken en elementen die slechts in 2022 aan de verweerder werden overgemaakt. Uit niets blijkt dat de verweerder de bijkomende stukken en elementen waarover hij blijkens het administratief dossier genoegzaam kon beschikken, in rekening heeft genomen bij zijn besluit om de afgifte van het visum te weigeren omdat het vaststaat dat het huwelijk uitsluitend werd afgesloten om de verzoeker toe te laten België binnen te komen en er te verblijven.

Aangezien artikel 11, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet een uitzonderingsbepaling vormt die, zoals alle uitzonderingsbepalingen, restrictief dient te worden toegepast, weegt op de verweerder des te meer de verplichting om een nauwkeurig en omvattend onderzoek te voeren van alle relevante elementen die hem ter beschikking zijn of kunnen zijn vooraleer het visum met het oog op de gezinshereniging te weigeren omdat de verzoeker en/of de gezinshereniger zich schuldig zou(den) hebben gemaakt aan de afwijking van het huwelijksstatuut met het uitsluitende oogmerk om in België een verblijfsvoordeel te bekomen. Aangezien het gaat over een gezinshereniging met een erkend vluchteling in België, dient de verweerder bovendien des te voorzichtiger te zijn en dient de verweerder evenzeer oog te hebben voor de redenen die de gezinshereniger en de verzoeker ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Dit laatste blijkt *in casu* evenmin te zijn gebeurd, in tegendeel gebruikt de verweerder het gescheiden leven sinds de vlucht van de gezinshereniger tegen de verzoeker door de vaststelling over te nemen dat de verzoeker en zijn echtgenote elkaar niet meer hebben gezien sinds zij Eritrea verliet.

Bijgevolg besluit de Raad eveneens dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

Het verweer in de nota met opmerkingen is, gelet op het bovenstaande, ongegrond. De verweerder kan onmogelijk voorhouden dat er met de nieuwe elementen rekening werd gehouden daar waar de thans voorliggende beslissing inhoudelijk op exact dezelfde feitelijke vaststellingen is gestoeld als de vorige.

4.1.4. Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

De overige middelonderdelen behoeven geen verder onderzoek.

4.2. In een tweede middel betoogt de verzoeker als volgt:

"TWEEDE MIDDEL: schending van de transparantieplicht als beginsel van Unierecht, schending van de motiveringsplicht als Unierechtelijk beginsel, schending van de rechten van de verdediging en van de motiveringsplicht naar beginsel van behoorlijk bestuur

Verwerende partij meent dat gezien artikel 11, §1, 4° Vw. van toepassing wordt geacht, het huwelijk niet erkend kan worden en het recht op gezinshereniging niet geopend wordt.

Er dient opgemerkt te worden dat dit nog steeds een gebrekkige motivering is.

De toepassing van artikel 11, §1, 4° van de Wet leidt ertoe dat het visum geweigerd wordt.

Of het huwelijk al dan niet erkend wordt of kan worden doet niet ter zake hier.

Immers, er ligt nog steeds geen authentieke, i.e. gelegaliseerde, akte voor die vatbaar is voor erkenning.

Het visum werd aangevraagd op grond van een niet-gelegaliseerde huwelijksakte, afgesloten in januari 2015, tussen verzoeker en zijn partner die in België erkend werd als vluchteling.

Gelet op het feit dat verzoeker zijn huwelijksakte niet gelegaliseerd werd is verzoeker in de onmogelijkheid om zijn huwelijksband aan te tonen met officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie (WIPR).

De toepassing van het IPR is in voorliggend geval vreemd aan de toepassing van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wilt zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS, 11 december 2015, nr. 233. 222).

De vraag naar het belang bij deze kritiek kan gesteld worden, maar gelet op het feit dat de betwisting van het feit dat een huwelijk niet erkend wordt enkel kan aangevochten worden bij de burgerlijke rechtbank en niet bij Uw Raad en deze burgerlijke procedure niet schorsend werkt, terwijl de visumweigering in toepassing van artikel 11, §1, 4° Vw. enkel voor Uw Raad kan betwist worden en eventuele annulatie ertoe leidt dat het gunstregime voor vluchtelingen die gezinshereniging vragen behouden blijft, meent verzoekende partij dat zij wel degelijk belang heeft bij haar kritiek.

De motivering van verwerende partij, het visum gezinshereniging weigeren met als basisreden het niet erkennen van het huwelijk, houdt een intransparante en verwarrende motivering in, die ertoe kan leiden dat Uw Raad zich onbevoegd zou verklaren indien een verzoeker zich door de bewoordingen van de bestreden beslissing ertoe zou laten verleiden de niet-erkenning van de akte aan te vechten, wat verzoekende partij duidelijkheidshalve niet doet.

Het maakt een schending uit van de transparantieplicht (zoals supra uiteengezet) en de motiveringsplicht als Unierechtelijk beginsel, van de rechten van de verdediging en van de motiveringsplicht naar Belgisch recht."

Het tweede middel is ongegrond. Uit de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen blijkt voldoende duidelijk dat met betrekking tot de thans voorliggende weigeringsbeslissing enkel en alleen toepassing wordt gemaakt van artikel 11, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dat aan de verzoeker thans wordt tegengeworpen dat hij zijn verwantschapsband met de referentiepersoon niet heeft aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3. In een derde en laatste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 10ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 47 van het Handvest en van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het derde middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 10ter, §2 Vw. stelt: “De beslissing met betrekking tot de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden na de datum waarop de aanvraag werd ingediend, zoals bepaald in § 1, getroffen en ter kennis gebracht.”

Artikel 10ter, §2ter, tweede lid Vw. voorziet: “In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek bedoeld huwelijk of de voorwaarden verbonden aan de in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, bedoelde duurzame en stabiele relatie, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn eenmaal verlengen met een periode van drie maanden. Dit wordt toegestaan door middel van een gemotiveerde beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.”

Artikel 15.4 van de Gezinsherenigingsrichtlijn voorziet dat de bevoegde instanties zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van een verzoek, de persoon die het verzoek heeft ingediend, schriftelijk in kennis stellen van de ten aanzien van hem genomen beslissing. Het is enkel in bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van het verzoek, dat deze termijn verlengd kan worden.

Overweging 13 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: “Het is van belang procedures in te stellen voor de behandeling van verzoeken tot gezinshereniging alsook voor de toegang en het verblijf van gezinsleden. Deze procedures moeten doelmatig zijn en naast de normale werklast van de overheidsinstanties van de lidstaten kunnen worden afgehandeld, en bovendien doorzichtig en billijk zijn, teneinde de betrokken personen voldoende rechtszekerheid te bieden.”

Verwerende partij heeft 11 maanden gewacht vooraleer verzoeker in kennis te stellen van de bestreden beslissing (in zoverre het verkrijgen van het administratief dossier door verzoekers raadsman al als dusdanig kan beschouwd worden), wat een overschrijding inhoudt van de wettelijke termijn.

Het betreft geen complex dossier. Verwerende partij heeft tussen de vernietiging door Uw Raad en 7 maart 2023 absoluut niets ondernomen in het dossier. Er werden 2 regels weggelaten uit de beslissing en een verwijzing naar een wettelijke bepaling toegevoegd. Verder is er niets gebeurd. Er is geen woord aangepast, en de bestreden beslissing herneemt louter een gedateerd advies. De nieuw aangebrachte stukken werden niet onderzocht, er werden geen stukken opgevraagd bij het parket, de referentiepersoon werd niet gehoord, de mails van verzoekers raadsman werden niet beantwoord...

Nochtans is verwerende partij verplicht om zo snel mogelijk en alleszins binnen de wettelijke termijn een beslissing te nemen.

De gezinsherenigingsrichtlijn en de geciteerde bepalingen van de Vreemdelingenwet zijn bijzonder duidelijk. De beslissing dient niet enkel binnen de wettelijke termijn genomen te zijn maar ook binnen die termijn betekend te worden. Het is verder ook absoluut niet de bedoeling dat verwerende partij met elke vernietiging van haar beslissing opnieuw een volledige termijn krijgt van 9 maanden om te beslissen.

De rechtbank van eerste aanleg heeft geoordeeld op 1 april 2022 in zaak 21/382/A dat de DVZ de redelijke termijn overschrijdt indien zij 5 maanden na een vernietigingsarrest van de RvV nog steeds geen nieuwe beslissing genomen heeft, indien zij voor die vernietiging reeds meer dan voldoende tijd gehad heeft om het dossier te bestuderen en de raadsman de DVZ daar verschillende malen op geattendeerd heeft, de DVZ geen enkele rechtvaardiging geeft voor deze lange termijn, rekening houdend met de levensomstandigheden waar het visum wordt afgewacht en de familiebanden.

Voorliggend dossier betreft natuurlijk geen humanitair visum, maar een visum gezinshereniging voor de gezinsleden van een erkend vluchteling, een dossier waarbij verwerende partij sowieso verplicht is zo snel mogelijk te beslissen en alleszins binnen de 9 maanden en waarbij er reeds een vernietiging is geweest door Uw Raad. Daarbij is er geen enkele reden om aan te nemen dat een verlenging van de termijn nodig is omwille van de complexiteit van het dossier, het gaat om een voor de hand liggende zaak. Verwerende partij heeft ook geen beslissing tot verlenging van de termijn genomen of gecommuniceerd aan verzoekende partij, noch uitgelegd welke uitzonderlijke complexe omstandigheden er na de vernietiging door Uw Raad en het verstrijken van de jaren zou bestaan.

De effectiviteit van het rechtsmiddel wordt door verwerende partij op een fundamentele wijze aangetast en hun recht op gezinshereniging als partner van een vluchteling wordt ondergraven.

Artikel 47 van het Handvest voorziet in recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht. Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld.

Artikel 13 van het EVRM voorziet samen met artikel 8 van het EVRM in een effectief rechtsmiddel voor schendingen van het recht op gezinsleven. Verzoeker geniet geen doeltreffende voorziening in rechte.

Verzoekende partij maakt om deze reden dan ook een verzoek tot schorsing in toepassing van artikel 39/82 Vw. bij Uw Raad aanhangig door middel van dit verzoekschrift, om zo de mogelijkheid te krijgen Uw Raad te verzoeken om in toepassing van artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet de nodige maatregelen te bevelen om de belangen van de partijen en van de referentiepersoon als persoon die belang heeft bij de oplossing van de zaak veilig te stellen, in casu door verwerende partij te verplichten tot het nemen van een beslissing over het verzoek visum gezinshereniging binnen de maand na de betekening van het arrest van Uw Raad.

Verzoeker vraagt Uw Raad dan ook om als bewarende maatregel om in het geval de bestreden beslissing geannuleerd wordt verwerende partij ook te bevelen een nieuwe beslissing te nemen binnen de maand na betekening van het arrest.

Verzoeker vraagt Uw Raad ook om, in het geval Uw Raad van oordeel zou zijn dat de beoordeling van één middel op zich zou volstaan om tot de vernietiging over te gaan, toch op alle middelen en onderdelen te antwoorden, opdat de verwerende partij na een eventuele vernietiging zich er niet toe zou beperken slechts enkele woorden aan te passen in de bestreden beslissing. Verzoeker vraagt dit met oog op het hebben van een effectief rechtsmiddel in verband met de schending van zijn recht op een gezinsleven.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 10ter van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is voor familieleden van een derdelander die als erkend vluchteling tot een verblijf in België is toegelaten. Artikel 10ter van de Vreemdelingenwet verwijst uitdrukkelijk naar de aanvragen, zoals bedoeld in artikel 10bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 10bis van de Vreemdelingenwet bevat een aantal bepalingen inzake aanvragen om machtiging tot verblijf uitgaande van de "in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden" van een aantal specifieke categorieën van vreemdelingen die in België tot een verblijf werden gemachtigd onder meer voor een verblijf van beperkte duur, als student, of als langdurig ingezetene in een andere EU-lidstaat. Artikel 10bis van de Vreemdelingenwet regelt evenwel niets over de verblijfsaanvragen van familieleden van vreemdelingen die in België een verblijfsrecht hebben verkregen als begunstigde van een internationale beschermingsstatus. Artikel 10, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt overigens uitdrukkelijk dat de voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf (in principe moet de gezinshereniger zoals bedoeld in artikel 10, §1, eerste lid, 4°, 5° en 6°, van de Vreemdelingenwet over een onbeperkt verblijfsrecht beschikken) en de duur van het verblijf niet van toepassing zijn "indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten". De Raad wijst er dan ook op dat de verzoeker een aanvraag voor een "toelating tot verblijf" indiende, waarbij hij zich beroept op zijn hoedanigheid van echtgenoot van een derdelander die in België erkend is als vluchteling en die dientengevolge is toegelaten tot verblijf. Het gegeven dat verzoekers echtgenote, die erkend vluchteling is in België, op het moment van de visumaanvraag over een verblijfsrecht van beperkte en niet van onbeperkte duur beschikte, betekent derhalve niet dat verzoekers aanvraag onder het toepassingsgebied van artikel 10ter van de Vreemdelingenwet zou vallen. Verzoekers aanvraag maakt geen aanvraag uit voor een "machtiging tot verblijf" als bedoeld in artikel 10ter van de Vreemdelingenwet, doch zij valt onder het toepassingsgebied van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet waarin de aanvragen voor "toelating tot verblijf" (onder meer in functie van in België als erkend vluchtelingen verblijvende vreemdelingen) zijn geregeld.

De schending van artikel 10ter, (§2), van de Vreemdelingenwet kan te dezen dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoeker nalaat om concreet toe te lichten hoe artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden

ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Het derde middel is bijgevolg niet-ontvankelijk in de mate dat de verzoeker zich beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat deze bepaling stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Aangezien de verzoeker zich beperkt tot het louter vormelijk aanvoeren van een schending van artikel 8 van het EVRM zonder echter concreet te verduidelijken hoe artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden is, kan *in casu* geen schending van artikel 13 van het EVRM worden vastgesteld (RvS 28 februari 2005, nr. 141.340).

De verzoeker kan zich in het kader van het door hem ingediende beroep tot nietigverklaring evenmin dienstig beroepen op een schending van artikel 47 van het Handvest.

Artikel 47 van het Handvest luidt immers als volgt:

"Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht
Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen."

Artikel 47 van het Handvest heeft dan ook betrekking op het rechtsmiddel waarover de verzoeker beschikt om zich tegen een ten aanzien van hem genomen beslissing in rechte te voorzien. Deze bepaling heeft geen enkel uitstaans met de verplichtingen van het bestuur, wanneer deze een administratieve beslissing neemt, doch enkel met de aard van het beroep dat de verzoeker tegen een dergelijke beslissing kan instellen. Het bestuur, dat de *in casu* bestreden beslissing heeft genomen in antwoord op een verblijfsaanvraag die de verzoeker heeft ingediend overeenkomstig artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, is uiteraard geen 'gerecht', zoals daarvan sprake is in voornoemde bepaling.

Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de bestreden beslissing zou kunnen zijn aangetast door een schending van artikel 47 van het Handvest.

Waar de verzoeker wederom bewarende maatregelen vraagt, merkt de Raad nogmaals op dat dit niet kan worden ingewilligd (zie *supra* onder punt 3.). De Raad kan de verweerder overigens hoe dan ook niet verplichten om een nieuwe beslissing te nemen binnen deze of gene termijn. De Raad treedt slechts op als annulatierechter en hij kan dus enkel besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wel wijst de Raad erop dat thans reeds een tweede beslissing inzake verzoekers aanvraag voor een visum met het oog op de gezinshereniging wordt vernietigd. Zoals de verzoeker pertinent heeft naar voor gebracht, voorziet de Gezinsherenigingsrichtlijn (artikel 5, lid 4) dat over dergelijke aanvragen zo spoedig mogelijk een beslissing dient te worden genomen. Het staat de verzoeker vrij om de burgerlijke rechter te vatten hieromtrent. De Raad kan in de voorliggende betwisting echter de gevolgen van zijn vernietigingsarrest niet bepalen; hij kan geen dwangsom opleggen, hij heeft geen injunctie- noch substitutierecht, en hij kan de verweerder ook niet opleggen binnen welke termijn er opnieuw moet worden beslist omtrent verzoekers visumaanvraag.

Voorts heeft de Raad wel oog gehad voor verzoekers vraag om alle middelen te onderzoeken, met het oog op het bieden van een effectief rechtsmiddel inzake zijn aanvraag voor een visum met het oog op de gezinshereniging met een in België erkend vluchteling.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 maart 2023 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend drieëntwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE